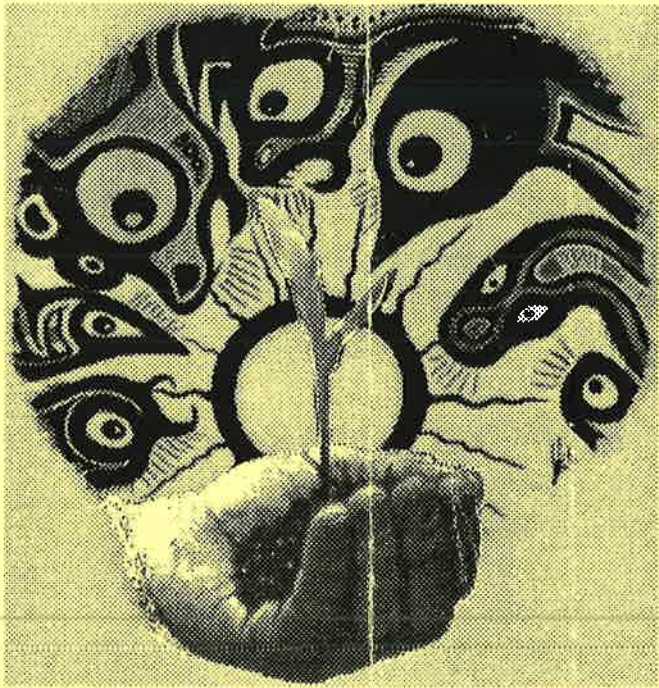

சுரங்காவதி புறாணம்

SAMAR
ART & LITERARY QUARTERLY PUBLISHED IN CANADA
87 RUE DE COLOMBE

ஏப்ரல்

1993

APRIL

பொறிநுட்பம்

PORINUDPAM

வாகனங்கள் திருத்தும் நிலையம்

- * பெற்றோல், டீசல் வாகனங்களுக்கான சகலவிதமான இயந்திர, மின்சார திருத்த வேலைகள்
- * வாகனங்களுக்கான அத்தாட்சிப்பத்திரங்கள் வழங்குதல் (Vehicle Inspected & Certified)
- * கொம்பியூட்டர் வசதியுடனான திருத்த வேலைகள்
- * Alternators & Starting Motors rebuilt செய்யப்பட்டு நியாயமான விலையில் விற்பனை செய்தல்
- * இறக்குமதி செய்யப்பட்ட, உள்ளூர் வாகனங்களின் விசேட நிபுணத்துவம்
- * பழைய கார்கள் வாங்குதல், விற்பனை செய்தல்

435 BOWES ROAD, UNIT 5
CONCORD, ONT.
L4K 4A4

Tel: (416) 738 8360

(KEELE & HWY 7)

நான்காவது

பரிமாணம்

ஆசிரியர்

க. நவம்

உள்ளே

ஏப்ரல்

1993

APRIL

அ. கந்தசாமி
 அளவெட்டி சிறீசுக்கந்தராசா
 ப்ரகாஷ்
 ரி. எல். ஜஸ்பர்கான்
 தெணியான்
 அந்தனி ஜீவா
 பாவண்ணன்
 ஜயசுதன்
 மகாகவி ஸ்ரீஸ்ரீ - விஜி
 சபா ஜெயராசா
 அருந்ததி
 இளங்கீரன்
 சக்கரவர்த்தி

நான்காவது பரிமாணம் உங்கள் ஆக்கங்களையும் அபிப்பிராயங்களையும் தரமறிந்து பிரசுரிக்கும். அனுப்பிவையுங்கள். உங்கள் பெயர், முகவரி, தொலைபேசி இலக்கம் என்பவற்றையும் அறியத்தாருங்கள். அநாமதேய ஆக்கங்களுக்கு நா. ப. இடமளிக்கமாட்டாது.

Nankavathu
PARIMANAM
 1565 Jane St
 P.O. Box 34515
 Toronto, Ontario
 Canada M9N 1R0

Fax : (416) 249 3516

ஆசிரிய தலையங்கம்

நான்காவது பரிமாணம் சின்ன இடைவெளிக்குப் பின்னர் மீண்டும் உங்கள் கரங்களில், பச்சைக் குழந்தை முளையமாக -

கையளவு உரம் வைத்து, இந்த இளம் நாற்றைக் காத்து வந்திருக்கின்றோம். உறங்குநிலையில் சிலகாலம் மெளனித்திருந்து, இப்போது புதிய மூச்சுடன் முகிழ்த்தெழுந்து வெளிவருகின்றது. இதனைச் சுற்றிவரப் புதிய வேலியெழுப்பி, புதிய பச்சையைட்டு. புதிய நீர்பாய்ச்சி, சாவென்ற சனியனை தூரத் தூரத்தியிருக்கின்றோம்.

நா. ப. கண்ணயர்ந்திருந்த கால இடைவெளியின் போது அதன் உண்மையான அபிமானிகள் பலரையும், அவர்களது நா. ப. மீதான நேசிப்பின் ஆழ அகவந்தையும் சுண்டு வியப்படைந்தோம். இவர்களிடமிருந்து கிடைக்கப்பெற்ற உற்சாகம், நா. ப. மீண்டும் புத்துயிர் பெற மூலாதாரமாயிற்று. இனியும் நா. ப. இவர்களை ஏமாற்றாது பார்த்துக்கொள்வோம்.

நா. ப. வின் வடிவில் மாற்றமுண்டு: வரும் காலாவர்த்தனத்தில் மாற்றமுண்டு. ஆயினும் அதன் தன்மையின் தனித்துவத்தில் மாற்றமில்லை. அசுத்தம் பண்ணப்பட்டுப்போன எங்கள் அன்றாட வாழ்க்கை நீரோடையை மறுதலித்துத் தொடர்ந்தும் எதிர் நீச்சலடிக்குமே தவிர அம்போவென்று அதனுடன் அள்ளுண்டு போகாது.

மக்கள் தொடர்புச் சாதனங்களுக்கென்று, மகத்தான 'வொறுப்பு' ஒன்று உண்டு என்ற 'உணர்வு' நா. ப.விடம் அதன் சுருவிருந்தே காணப்படுகின்றது. ஆகையால் தனிப்பட்ட குரோதங்களின் நிமித்தம் நா. ப. எவர் முகத்திலும் சேற்றை வாரிவிசாது; தெருச்சுவர் சித்திரம் தீட்டாது; காழ்ப்பை அள்ளிக் கொட்டாது; காறித் துப்பாது; கடி குதறல்களுக்கு இடம் கொடாது. இவற்றையெல்லாம் கட்டிக்காட்டவேண்டிய சூலத் தேவையென்று எம்க்குக் கட்டாயமாகியிருப்பது துரல்பம்தான்.

வாழ்க்கையின் யதார்த்தங்களைச் சாறாக வாடித்தெடுத்து, வளமும் புதுமையும் அழகும் அர்த்தமும் பொறிந்த கலை இலக்கிய வாடிவங்களாக, செய்நேர்த்தியுடன் வாசகர்களுக்கு வழங்குவதும் - பாமரத்தனமான படைப்பிலக்கிய முயற்சிகளினால், உலக இலக்கியப் பெருவெளியில் இன்னமும் 'பெருவிரல் சூப்பி' நிற்கும் தமிழ் இலக்கிய சமூகத்திற்கு, புதிய பரிமாணங்களுடன் கூடிய நவீன இலக்கிய முயற்சிகளை மேற்கொள்ளவேண்டக் களம் அமைத்துக் கொடுப்பதுவும் நான்காவது பரிமாணத்தின் இலக்காயிருக்கும்.

இந்த இலட்சியங்களுடன் உடன்பாடு உடையவர்களுக்கு நான்காவது பரிமாணம் என்றும் உற்ற நண்பனாயிருக்கும்!

கதைகளில் வரும் பெயர்கள், சம்பவங்கள் யாவும் சுற்பனையே. படைப்புக்கள் அனைத்தும் நான்காவது பரிமாணத்தின் சுருத்தைத்தான் பிழிபளிக்கின்றன என்பதற்கில்லை.

காலத்தின் கரங்கள்

கனடாவிலிருந்து

பொத்திய கைகளுக்குள்
பேர்த்திய காவலிது.

வரப்பொன்று கீறி
வருணனுக்கு விழிவிடுக்க
வழிந்ததோ குருதிவேள்வம்.

கோடி குசியர்கள்
கூட்டிவிட்டு வேலிகட்ட
எப்பரிசுத்த
காற்றெல்லாம் கனவசக்க.

வெண்ணிலாவைத் தணைக்கிழுத்து
பொட்டுவைத்துப் பார்க்கவென
போதையில் ஒரு முயற்சி.

முனைக் குழுவன்ற
மொட்டுக்களால் தனினை
தவையிட்ட காரணத்தால்
கோட்டானும் கூகைகளுள்
கூற்றுவராய்ச்
குழந்துகொள்ள...

கட்டு விரியன்கள்
காற்றில் புளாந்து
கக்கிய
பாஷாணப் பாசனத்தில்
மறிராகுமோர் வேர்நிலவு.

கருமுகிலில் சொட்டெடுத்து
கையணையில்
பாத்திகட்டி
கர்ப்பத்தைக் காத்திருக்க
கர்ப்புரமேந்தும்
காலத்தின் கரங்கள்.

அ. கந்தசாமி

அம்மம்மாவின் அம்மாவும்

அளவெட்டி சீர்க்கந்தராசா

கனடாவினிருந்து

முன் சிறுகுறிப்பு: பீட்டி, பேர்த்தி, தாயாரின் ஜனன ஆண்டுகள் முறையே 1892, 1915, 1939

அம்மம்மா கதை சொல்லத் தொடங்கினா; ஏக பொழுதில் இருபதாம் நூற்றாண்டின் பிந்திய ஆரம்பத்தின் கால உதிரியினின்றும், ஊரின் தென்மேற்குக் கோடிப்புலத்து தொந்தானையினின்றும், அம்மம்மாவின் தனித்வமான கதாஷேப வல் லபத் திவிருந்தும் காதை புறப்பட்டது. அற்புதமான இந்தத் தொடர் சாதனம் வெறும் சாதாரண பாட்டி, பேரன் அல்லது, நிலாவைக் காட்டி ஏமாற்றி கடுசோறும் 'தொய்யில்' கீரைக் கறியும் பிசைந்தாட்டும் கதையல்ல; உண்மையொன்றன்றி வேறொன்றற்ற கதை.....

அறுபத்துநான்காம் ஆண்டுக்கு முற்பட்ட எதையும் நான் நேரில் கண்டிருக்க வாய்ப்பே இல்லை. அதற்கு ஆறேழு வருஷங்கட்குப் பிற்பட்ட எவற்றினையுமே என்னால் ஊரில் நேரிலென்ன, ஊகத்தால் கூட அறிந்திருப்பதற்கான சந்தர்ப்பம் கிடையாது. இவற்றினையிட்டும், இவைதவிரவும், முந்திய விதையாய்த் துருத்திநிற்கும் எனது ஆவென்ற ஆவலாவலோவாவலையிட்டும், பேர்த்தியாரின் பேர்போன இப்பேர்ப்பட்ட கதைகள் என்னையிட்ட வகையில் எக்கச்சக்க முக்கியத்திவம் வாய்ந்தவை.

இந்தக் கதைகளின் கலவை, ரொம்ப ரொம்ப விசித்திரமானதும் கூட. வெற்றுச் சம்பவங்களும், எங்காவது முறிந்துவிட்ட காலப்பிறழ்ச்சிகளும்ன்றி நீளமாய், இயல்புப் பவனியில் நர்த்தனமிடுகிற சந்ததித் தொடர்ச்சிகளின் தொடர்புகளும், அவற்றின் பிரமாண்ட

வேற்றுமைகளும், கதைப்பாங்கில் இழையோடும்; மரபும் நவீனமும் போரிடும்; என் மண்டையுள் குவியலாய் வினாக்கயிறுகள் சிக்கிடும்; சிக்கு இடும்போது மேலும் சிக்கிவிடுவதும் உண்டு.

கதாஷேபம் நகர்ந்தது:

"காசிப்பிள்ளை குறிசுடாத காளை, காத தூரம் பறியிழாது - எண்டு ஊரிலை சொல்லுவினம்; எதை எடுத்தாலும் அப்புவினர முகாரி இல்லாமலுக்கு சடங்கு மடங்காது... அந்த நாளில் அப்பு ஊர்ச்செட்டன் தான்.... கலியாண வீடு, சாவீடு, சாமதியச் சடங்கிலை இருந்து கைக்கொடிச் சவாரி, கரத்தை ஊர்வலம் எல்லாத்துக்குமே மோன் தான் முதலான்...." அம்மம்மாவின் கதை அரக்கும் ஆற்றலில் பரம்பரை மகத்துவங்களையும் வரை கிழித்துச் செல்கிற

அம்மம்மாவும்

வல்லமை படு கெட்டித்தனமான சுட்டித்தனமானது. "ஆனால் ஆச்சி பாவம்...." அப்புவைப் பற்றிய அம்மம்மாவின் விபரணையில் எப்போதும் ஈற்றடி இப்படிதான் வரும்.

"ஆனால் ஆச்சி பாவம்...." முதல் தடவை எனக்கேதும் புரியவில்லை. பிறகு, பிறகுதான் எனக்கேதும் புரியாமலில்லை. அம்மம்மாவின் அப்பு குடிப்பவர், கொழுத்தாடு பிடிப்பவர், யாரையும் கைநட்டி அடிப்பவர் என்பதை விடவும் அம்மம்மாவின் ஆச்சிக்கு தலையிடையைப் பேரிடியாய்க் கொடுத்த சங்கதியொன்று இருந்திருக்கிறது. கடைசிமட்டும் அம்மம்மா இதுபற்றி என்னிடம் மூச்சே விடவில்லையாயினும், பிறகு பிறகுதான் எனக்கிது புரியாமலுமில்லை.

"தெருவில் போற காவாடுகள் தன்ரை ஒரேயொரு குலக்கொழுந்தை கண்டபடியும் கண்டிடக்கூடாதெண்டதுக்காக, பொங்கார், உந்த

அம்மாவும்

முத்தத்திலை, குறுக்காலை வேலித் தட்டியொண்டு கட்டியிருந்தவரெண்டாப் பாரன்..." இந்த முறையும் "ஆனால் ஆச்சி பாவம்..." என்றுதான் வியாக்கியானம் முடிவெய்திற்று. "ஆச்சி பாவம்" என்பதற்கும் "குறுக்கால வேலித்தட்டி" என்றதற்கும் நேரடித் தொடர்பு நிச்சயமாகக் கிடையாதுதான். பாவியான ஆச்சிகளும் பதைக்க வைக்கும் அப்புகளுமான பூர்வீக பந்தத் தொடுகைகளின் துக்கிப்பு அம்மம்மாவின் ஆலாபனையில் எங்காவது ஒளிந்து ஒளிர்ந்துள்ளதா என்றால்... ஊசும்..... அப்படியாயும் இல்லை.

புரிந்துபோன விவகாரங்கள் மீள எக்கச்சக்கமாய் முடிச்சமயமாவதாயும், புரியாதவைகள் மீண்டும் சிக்கலாய் சிக்கிப்பதாயும், அதுவே அம்மம்மாவின் கதாஷேப முடிவாயும் விளங்கிக் கொள்ளாதவன் நானாயும்... இப்படியும் நினைவு கடிந்து சம்பவிப்பதும் உண்டு. ஆனாலும் உண்மையின் உண்மையான இந்தக் காதைகள் என்னையிட்ட ரகத்தில் முக்கியத்துவம் இழக்கத்தயாரற்ற மேல் விளம்பில்தான் எப்போதும் தொடங்கியபடி.....

"இன்னாசித்தம்பியரும் இப்பிடித்தான்..... வேத்தாரான் நாவிழக்க நாறு கடுசொல்லுக் கேட்டுப் போட்டானெண்டு பிணாக்கைச் சழிக் குண்டுக்கை பிரேதமாய்ப்போன புண்ணியவதி ராசாம்பாளின்ரை புருஷனும் இப்பிடித்தான்..... போக்க..." என்று திடுமென்று அம்மம்மா நாவைக் கடித்துக்கொண்டதை அவதானித்திருக்கிறேன். இந்த "போக்க..." என்பது "போக்கறுவார்..." என்ற நாமகரண இடக்கரடக்கல் என்பதைத் தெரிந்துகொள்ள நாட்கணக்கில் அம்மம்மாவின் பின்திரிந்து, பழைய புராணங்களுக்கு இட்டுச் சென்று துடுப்பு வீச வேண்டியதாயிருந்திருக்கிறது.

"வல்லிபுரமும் இப்பிடித்தான்.... சிந்தாமணி நாச்சியாழ்வாரை சீமந்தக்காரனும் இப்பிடித்தான்.... போக்'... ஆனால், ஆச்சி பாவம்...." அம்மம்மாவின் அம்மாவான ஆச்சிக்கு பேர்த்தியான அம்மாவும் தனது அம்மம்மாவான ஆச்சியினைப் பற்றிய, அம்மாவின் கதைகளை அடிக்கடி கேட்கவேண்டி வந்திருக்கிறது. முரண்பாடு எவ்வளவுகூட முகத்தில் வலை நட்டாலும்

வார்த்தையேதும் அவவிடமிருந்து வராது. புரிந்துபோய், பின் புரியாது போனதால், புரியாமலே போன கதைகளைப் புரிந்துகொள்ளவேண்டு அம்மாவைக் கிளற வேண்டியிருந்தது, எனக்கு மேலும். 'ஆச்சி ஏன் பாவம்...?'

அம்மா கதை சொல்லத் தொடங்கினா; இந்தக் கதையின் கருவூலம் தொந்தானையில் இருந்துதான் வெளிக்கிட்டிருப்பினும், அதன் காலஉதிரிக்கு இடையில் ஒரு சந்ததி, இடைவெளியாய் இருந்தது.

"அம்மாவும் பாவம்...." என்றா அம்மா.... 'அம்... அம்மம்மாவிலிருந்து அம்மாவின் கதை ஆரம்பிக்கிறதோ?' அம்மாவின் அப்பா குடிக்காத, கொழுத்தாடு பிடிக்காத, யாரையும் கைநீட்டி அடிக்காத நபர். இப்படியாயின் "அம்மாவும் பாவம்..." என்று அம்மாவே சொல்லுவது எப்படிச் சாத்தியமாயிற்று? எனக்கு விளங்கிய சகலமும் அறவே விளங்காது போக, விளங்காத ஏதோ ஒன்று விளங்குவதாய்ப்பட்டது.

அம்மா ரொம்பவும் புத்திசாவி; சன்கதிகளைத் தாழ்த்துவதானது தாங்கிக் கொள்ளக்கூடிய நிலபரத்தை ஜனனிக்காது என்பதை அச்சொட்டாய்க் கிரகித்துக் கொண்ட புத்திசாவி.

"இது ஒரு வட்டம் போலை... என்று மிதச் சலிப்புடன் அயர்ந்தா அம்மா...."

"இது ஒரு வட்டம் போலை...." எங்கு தொடங்கினது எண்டு தெரியாது.... அங்கை முடியுமெண்டுத் தெரியாது..... வாஸ்தவத்திலை இது எங்கையுமே முடியாது.... முடிவு கிடையாது....." - ஆரம்பமும் கிடையாதென்பது எனக்குள் கீறலாய் நிரூபணமாயிற்று.

"இது எங்களுக்கு ஒரு சாபமும் போலை..." சாபம் சரி; அது என்ன எங்களுக்கு? அம்மா இந்த வட்டத்தில் எங்காவது வருகிறாவா? எனக்கு மண்டையுள் கணீரடித்தது. ஆவலாவலோவாவல் சன்னதமாய் சன்னக் கிளம்பலுற்றது. என்னை இன்னும் விரை விளக்கத்துக்கான மட்டத்தை

நெருங்காத சின்னவனாக்கி, எங்கே சங்கதிகள் தாழ்க்கப்பட்டு, தாழ்த்தப்பட்டுவிடுமோ என்ற அங்கல் ஆய்ப்புதலில் திருமென்று அம்மாவைக் கச்சிதமாய்ப் பிடித்துக்கொண்டேன்.

'உங்களுக்கு இது ஏன் சாயம்?' என்று என்னிடமிருந்து வினா முளைப்பதற்கு ஒரு வினாடிக்கு முன்னதாக அம்மா கதையை இன்னோர் வட்டக் கொளுக்கியில் மாட்டி விட்டா. ஒரே வட்டந்தானெனினும் அம்மாவை முகங்காட்டிக்காத வட்டம்.....

"உந்தச் சனங்களுக்கு இதெல்லாம் ஒரு சாபக்கேடு..."

...மஹும்..... கச்சிதமாய்ப் பிடித்துக் கொண்டதைக் கச்சிதமாய் அவிழ்த்து விடுவதானது அம்மாவின் பெரு வல்லமைதான்; உண்மைப் புத்திசாலி..... ஆயினும் எனக்குள் அங்கல் ஆர்ப்புற்றபடிதான்....

உலகு இரண்டாய்ப் பிளக்கப்பட்டு, ஒரு பாதியின் ஆற்றலினை மறுபாதி நெருங்காததாக நியமம் செய்யப்பட்டு அல்லது மறுபாதியைத் துவம்சிக்கவென்றான நிலைமையையும் ஒரு பாதி நியாயம் செய்ய, வாகாய் நியதிக்கப்பட்டதாயும்...' என்று இதுதான் இயற்கையாய் வட்டநகர்வு செய்யவதான சலிப்பை அம்மாவின் சேர்ந்த கதைகள் மூலம் நான் புரிந்து கொள்ளக்கூடியதாய் இருக்கிறது.

"சரவணமுத்தர் குடிச்சதில்லை, சோலி சுரட்டுக்குப் போனதில்லை; குரலை உசத்திக் கதைச்சதில்லை..... ஆனாலும் மனுசிக்காரி பெரிய பாவம்..... மாசத்திலை இருபத்தொன்பது நாள்....." என்று அம்மாவும் சமாச்சாரத்தை கண்ணாடியில் தெரிகிற கண்ணாடியாய் மேற்கொடுகை செய்தாலும் விவகாரம் எனக்குள் இலேசாகிக் கருக்கட்டும் நேரம் கண்ணாடிகள் சிதறிடும். எனக்கேதும் புரியாமலில்லை என்பதானது இந்த ஒரேயொரு விஷயத்தில் மட்டும் நீளவிரிவுபட்ட விதிவிலக்காய் இருக்கிறதோ?

ஆச்சியின், அம்மம்மாவின், அம்மாவின் அந்தரங்கங்களுக்குள் இருந்த இந்த ரகங்களில் இந்த ஒரேயொரு ரகம் என்னை ஆவலாவலாய் அங்கலாய்ப்பித்தது. அம்மாவின் புத்திசாஸித்தனத்துடன் சமரிட முடியாதது தெரிந்ததால் நான் இவை பற்றிய அகீத தெளிவை அடைவதிலுள்ள நியாயத்தையும் தேவையையும் புரிய வைக்க வேண்டியதாய்ப் போயிற்று என்பதாய்

கதையை நகர்த்திக்கப் புறப்படுகையில் மீண்டும் மையத்தை ஒரேயளவில் விலகியடி வட்டம் வலம் வந்தது. எங்கு தொடங்கிற்று? எங்கு முடியும்து?

"ஆம்பிளையன் ரொம்பவும் பலவீனமான சுயநலமிகள்..." 'அம்.... இது இதன் பின்பக்கமோ?' ஆரம்பம் என்னவோ அம்மா தனது புத்தி சாதரியத்திற்குப் புதிதாய் புத்தி மெருகிட்டு தாண்டிருந்த உட்புதையல்களை வெளிக் கொணர்ந்து கொட்டுகிற திணுசாய்த்தான் தெரிந்தது.

"காசிப்பிள்ளையும், இன்னாசித்தம்பியும், சரவணமுத்தரும். இன்னாரின்னாரும், எல்லாருந்தான்... ஏனெண்டால் இதுதான் ஆண்மாரித்தனம்..... ஆச்சி பாவம், அம்மா பாவம், நான் கூடப் பாவந்தான்...." விஷயம் உடைந்து சிதறிற்று; என் மண்டையுந்தான்....

இந்த வட்டத்தின் எங்கோ ஒரு புள்ளியாய் அம்மாவுமா?

ஆனால் அம்மாவும் பாவமா? ஆனாலும் அம்மா பாவமா?

"இதையெல்லாம் முண்டி விழுங்கிக் கொண்டு சீவியம் நடத்துறதாலைதான் இது எங்களுக்கு ஒரு சாயம் போலை எண்டானம்..... ஆண்மாரியான ஆரோ ஒரு இருடி குடுத்த சாயம்..... இரண்டாம் பட்சமாய் இருக்கிறதிலை ரோதனை இல்லை; இரண்டாவது தெரிவாய் இருக்கிறதிலை நோதல் இல்லையோ?" தொந்தரையின் இந்த வட்டத்தின் புள்ளி எங்கிருந்து பிரசவமாயிற்று? நூற்றாண்டுகளின் உதிரிகளின் வலம் நகரும் ஆர்ப்பு எங்கு ஜனித்தது. காலாகாலக் கதைவழி கேள்வியிச் சுழற்சியின் கருவூலம் எங்கு போய் முடிவெய்தும்?

எனக்கொரு பிள்ளை பிறந்து அதற்கொரு பிள்ளையாகி, அதற்கான பிள்ளைக்கு, எனது பிள்ளை என்னைப் பலவீனனாகத் தெரியப்படுத்துவதைத் தவிர்க்க ஒரு கதாநேபம் சொல்லி, எனது பிள்ளையின் பேரனுக்கு என் முகந்தெரிந்து போக..... அம்... வட்டங்களின் புள்ளிகளுக்கு வரையறை கிடையாது!

கே. டானியல் அவர்களுடன் ஓர் இலக்கியச் சந்திப்பு — ப்ரகாஷ்

தமிழ்நாட்டிலிருந்து

சந்திக்கும் முன்னே

டானியல் வாழும் காலத்தில் தனது மக்களின் அபிவிருத்திகளுடன் நிகழ் காலத்தையும் சித்தரித்த துணிச்சல் மிகுந்த எழுத்தாளர். இருபதுகளில் எழுதத் தொடங்கிய இவர் யாழ்ப்பாணத்திற்கே பிறந்தவர். தமிழகத்தில் எல்லா முன்னணி எழுத்தாளர்களுடனும் வைத்து எண்ணப்பட வேண்டிய எழுத்தாளராயிருந்தும் நீண்ட காலமாக முற்போக்கு எழுத்தாளர்களாலும், தமிழக விமர்சகர்களாலும், பேராசிரியர்களாலும் புறக்கணிக்கப்பட்டு இருட்டடிப்புச் செய்யப்பட்ட பெருமையுடையவர். உண்மையாகவே அரசியலை இலக்கியத்தில், தமிழில் சாத்தியப்படுத்தியவர். தமிழில் அரசியல் நாவல் என்ற துறையில் வெற்றிபெற்ற சிலருள் ஒருவர். எனது நீண்ட நாளைய நண்பர். கருத்து வேறுபாடுகளுக்கிடையிலும் எங்களது நட்பு கடைசியை எந்தவித ஊறுபாடும் இல்லாமல் தொடர்ந்து. இன்றும் அவர் மரணத்திற்குப் பின்னரும் ஒரு நல்ல மனிதனின் உறவின் மிச்சமாக, சுத்தமாகவே இருந்து வருகின்றது. ஐம்பதுகளில் அவருடன் இலக்கிய உறவுபூண்டு. பின்னர் கடிதங்களால் நட்பை வளர்த்த எனக்கு, எழுபதுகளில்தான் அவரை நேரடியாக சந்திக்க வாய்ப்புக்கிடைத்தது.

பத்து ஆண்டுகளுக்குப் பின்னும், இன்றும், இனியும் இந்த பேட்டி காலாதிதமாகப் போய்விட வில்லை.....

— ப்ரகாஷ்

லங்கையையும் அதன் பூர்வீக மக்களையும் நேசித்த டானியல் ஒரு மெத்தப் படித்த மேதையல்ல. மண்ணின் மேல் ஆறாத காதல் கொண்ட ஒரு உணர்ச்சி நிரம்பிய கலைஞன். டானியலின் நாவல்கள் தமிழில் தனிவகையானவை. பெரும்பகுதி உழைக்கும் மக்களின்மேல் கொண்ட மனுதாயிமாணத்தினால் கிளர்ந்து எழும்பியவை என்றாலும், நிரம்பிய கலைச்சுவையும் நுண்மையான, அறிவார்த்த வெளியீட்டுத் திறனும் ஆழமான தத்துவத் தீர்மானங்களும் கொண்ட தனிச்சிறப்பு மிக்க படைப்புகள். டானியலோடு முப்பதுகளில் இதே லட்சியங்களுடன் முழக்கம் இட்டு எழுத ஆரம்பித்த பல முற்போக்கு எழுத்தாளர்கள் இந்தப் பாதையிலிருந்து விலகி, அரசியலை விட்டு நகர்ந்து, சமுதாயத்தை விட்டுத் தூர்ந்துபோனார்கள். முற்போக்கு எழுத்தாளர்களாகவே நீடித்த சிலரும் மலடர்களாக, விஞ்ஞான சோஷலிச எதார்த்தவாதப் பண்டிதர்களாக, கம்யூனிஸி வித்வான்களாக, தமிழின் விமர்சனோத்தம அறிஞர்களாக, அசடுகளாகிப் போனார்களே தவிர தங்கள் கலைத்தன்மையை வளர்த்துக் கொள்ளவோ, படைப்பாளிகளாக உயரவோ முடியாதவர்களாகி ஓய்ந்தே போனார்கள். சிலர் மேடைகளில் பழைய பாடங்களைப் பிதற்றிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். வாழ்க்கை இவர்களுக்குத் தத்துவத்துடன் சரி. ஆனால் டானியல் தன்னைக் கலைஞனாகத் தொடர்ந்து நிரூபித்து, அரசியல்வாதியாக தனது இடத்தைப் பிழைபடாமல் புரிந்துகொண்டு, சமுதாய விஞ்ஞானியாக தனது ஆக்கப் பணியை விடாது செயல்படுத்தி நிரூபித்து, இறுதி மூச்சுள்ளவரை நல்ல கலைஞனாக இருப்பது ஒன்றின் மூலமாகவே மனிதாபிமானியாகவும்,

உற்ற தோழராகவும், நண்பர்க்குதவும் பேரன்பு கொண்டோனாயும், ஒன்றை ஒன்று முரண்படாமல் கடைசிவரை வாழ்ந்து காட்டிய ஒரே தமிழ் எழுதாளராயும் இருந்தார் என்பதற்கு நேரடியான சாட்சியாக நான் இருக்கிறேன். கொண்ட கொள்கைக்காக மற்றெல்லாவற்றையும் தூக்கி எறிந்துவிடுகிற தன்மையை நான் அவரிடம் கண்டதில்லை. கொண்ட கலைக்காக, இலக்கியத்துக்காகக் கொள்கையைத் தூக்கி எறிந்து விடுகிறேன் என்று புலம்புகிற தீர்த்தை நான் அவரிடம் கண்டதில்லை. உலகளாவிய மனித நேயம், கண்கண்ட வாழ்வின் அழகியல், எதற்காகவும் பின்வாங்காத துணிச்சல் இவைகளே அவரைச் செயற்படுத்தியவை.

மனிதாபிமானத்தில் பிழந்த ஜாதி மறுப்பின் இலக்கிய வெளிப்பாட்டை தமிழ் நட்புடன் சி. எம். முத்துவின் எழுத்துக்களிலும் ஈழத்தின் கே. டானியலின் எழுத்துக்களிலும் தான் காணமுடியும். - வெங்கட் சாமிநாதன் - இந்தியா ரூட் - இலக்கிய ஆண்டு மலர் -

டானியலின் நாவல்கள் ஒன்றையொன்று விஞ்சுபவை. நீண்ட தமிழிலக்கிய வரலாற்றில் அசைவுறா இடம் பெறுபவை. விமர்சகர்களின் இருட்டடிப்பு, தமிழறிஞரின் ஒதுக்கல், இனப்பற்றாளர்களின் தூற்றல், கனவு வியாபாரிகளின் வியாபார வேசித்தனம் ஆகியவைகளிடையே டானியல் என்னும் உயரமிக்க மனிதனின் சஞ்சலமற்ற படைப்புக்கள் என்றும் நின்று நிலவி, உலக இலக்கியத் தரத்தைத் தமிழுக்கு நினைவூட்டிய வண்ணமிருக்கும். டானியல் ஒரு போராளி. இலங்கை மக்களுக்காக மட்டுமல்ல உலகம் முழுமையிலும் ஒடுக்கப்பட்ட மக்களின் நியாயமான உணர்வுகளுக்காகத் தொடர்ந்து குரலெழுப்பியவர். அவரது கடைசிக் காலம் தஞ்சை மண்ணிலேதான் கடந்தது. தமிழகத்தில் அவரது நாவல் 'பஞ்சமர்' ஐ வெளியிட்டதன் மூலம் மீண்டும் தமிழருக்கு அவரை நினைவூட்டியவன் என்கிற நிலையில் இந்த பேட்டியை மீண்டும் தமிழிலக்கிய வாசகர் முன் படைக்கிறேன். இந்த பேட்டி பல காரணங்களால், அவரது நண்பர்களாலும் முற்போக்காளர்களாலுமே - அவரது கட்சிக்காரர்களாலுமே - வெகுகாலம் இருட்டடிப்புச் செய்யப்பட்டிருந்தது. இந்திய கம்யூனிஸ்ட் கட்சியின் போக்குக்கு ஒவ்வாதவராக இருந்ததால், சீனக் கம்யூனிஸ்ட் கட்சி மற்றும் இலங்கைக் கம்யூனிஸ்ட் கட்சியின் போக்குக்கு இங்குள்ளவர்களின் போக்கு மாறுபட்டதால் இந்த பேட்டிக் கட்டுரை பல முற்போக்குப் பத்திரிகைகளின் காரியாலங்களில் புதைபுண்டு கிடந்தது. நண்பர்களால் மறுதலிக்கப்பட்ட டானியல், வாழ்ந்த காலத்தில் இந்தப் பேட்டியை அச்சில் காண முடியவில்லை. இக்கட்டுரையை மீட்கச் செம்மலர் பத்திரிகை அலுவலகத்தில் பலமுறை அலைந்த போதும், கம்யூனிஸ்ட் கட்சி அலுவலகங்களோடு பல்முறை தொடர்பு கொண்டபோதும், எனக்கு மறுதலிப்பே அவமானமாகப் பதிலாக கிடைத்தது. நண்பர் டானியலோடு நான் கொண்டிருந்த நட்பும் தூற்றப்பட்டது. நண்பர் டானியலைக் கொள்ளையிட்டேன் என்று கூடப் பரிசுசிக்கப்பட்டேன். பூர்ஷ்வா அடிவருடி என்று எல்லாம் புறக்கணிக்கப்பட்டேன். டானியல் இதைக் கேள்விமற்றபோது சிரித்தார். 'என்ன பேசுறாங்கள் - இந்தக் கடையர்கள். பேசிப்போட்டுப் போகட்டும் - இவங்கட செயல் என்னென்று நமக்குத் தெரியாதே? என்னமும் பேசிப்போட்டுப் போகட்டும் - நம்மட வேலையை நாம் பாப்பம்' என்றார். கடைசிவரை டானியல் எது பற்றியும் கவலைப்படாமல் தன்வேலையில் கவனமாயிருந்தார். 'சாகும் வரை எழுதிக் கொண்டிருந்தார்' என்று பல எழுத்தாளர்களைப்பற்றிச் சொல்வதுண்டு. உண்மையில் கண் குருடாகி, ஒரு கண் பார்வையிழந்து தங்க சாரதா நர்ஸிங் ஹோமில் (தஞ்சாவூர்) அவர் கடத்திய கடைசி நாட்கள் முழுவதும் ஓயாது எழுதிக் கொண்டிருந்தார் என்பதைக் கண்ணால் கண்டேன். கடைசி காலத்தில் அவர் எழுதிய நாவல்களில் காணப்பட்ட, தனித்த நடுநிலமையும் ஆழ்ந்த சொற்செட்டும் நுண்மையான வேலைத்திறனும் காணக் காண வியப்பளிக்கும் கலைத்திறனும் என்னால் மறக்க முடியாதவை.

எனக்கும் டானியலுக்கும் உள்ள அன்பான உறவை, காதலான கசிவை, அறிவார்த்தமான பிணைப்பை எங்களிருவருக்கும் பொதுவான இலக்கிய நண்பர்கள் சிலரும், அவரது அரசியல் நிலைமை கருதி நெருங்கிய தஞ்சை அரசியல் நண்பர்கள் சிலரும் கெடுத்தனர். என்றாலும் எங்கள் பிரிவு சாத்தியமாகவே இல்லை. பொருளாதாரம் கருதியும், பல்வேறு பேராசைகள் கருதியும் எங்களைப் பிளந்த நண்பர்கள் இறுதிவரை தோற்றனர். என்னைத் தூற்றிய நண்பரிடமெல்லாம் டானியல் பின்வாங்காது பேராடினார். இறக்கும் போதும் என்னைப் பற்றி அவர் கசந்து ஏதும் பேசவில்லை. நண்பர்கள் மீண்டும் என்னை இதன் மூலம் அறிந்து கொண்டனர். வாழ்வின் தனிப்பட்ட ரகசியம் என்று யாருக்கும் எப்போதும் எங்கும் எதுவுமில்லை என்பார் டானியல். ஏனென்றால் டானியலுக்கும் எப்போதும், எங்கும் ரகசியங்கள் இருந்ததில்லை. அதனால்தான் இலங்கைத் தமிழ் எழுத்தாளர்களிடையிலும், தமிழக எழுத்தாளர்களிடையிலும், தமிழக கம்யூனிஸ்ட்களிடையிலும், அல்லாதவர்களிடையிலும் முரண்படக் கலைத்திறமையோடும், சிக்கலுறா அரசியல் எண்ணங்களோடும், தம்மைவிட்டுக் கொடுக்காத செயலூற்றம் கொண்டவராகவும் கலைஞனாகவும், அவரால் வாழ்ந்திட முடிந்தது. கடைசிவரை அவரெழுதிய எழுத்துக்கள் வியப்பளிப்பனவாக இருப்பதன் காரணம் இவையே.

கடைசியில் அவரெழுதிய இரண்டு நாவல்கள் இன்னமும் நால்வடிவில் வரவேண்டி இருக்கின்றன. "முருங்கை இலைக் கஞ்சி", "விவேகம்" ஆகிய இரண்டும், இன்னம் தமிழ் விமர்சகர்களுக்கு கேள்விக்க குறிகளாகவே இருக்கும் டானியலின் படைப்புகள். இவை வாசகர்களுக்குப் பேரெழுச்சியாக அமையும் என்பதில் எனக்கெந்த சந்தேகமும் இல்லை. டானியலின் கலை அதன் எல்லா வெளிப்படுத்தல்களுக்காகவும் காத்துக்கிடக்கின்றது. இன்றும் இந்தப் பேட்டி இவைகளையே மீண்டும் மீண்டும் பறைசாற்றுகின்றது. பத்து ஆண்டுகளுக்குப் பின்னும், இன்றும், இனியும் இந்த பேட்டி காலாந்தமாகப் போய்விடவில்லை என்பது டானியலின் வெற்றிகளில் ஒன்று. டானியல் போதுமான அளவு தமிழகத்தில் அவரது நண்பர்களாலேயே சரிவரக் கணிக்கப் பெறாதமை இன்னும் எத்தனை காலத்துக்கு தமிழகத்துக்குத் துணைப்பரியம் என்பது பெரு நகைப்புக்குரிய விஷயமாகும். தோழர் டானியல் காலத்தை மதித்தவருமல்ல; அதை எதிர்பார்த்துக் காத்திருந்தவருமல்ல. எனவே, காலாந்தமான பரவெளியில் எனது நண்பரின் ஓயாத பேராசைகளை உங்கள் முன் விட்டு விடைபெறுகின்றேன். நன்றி! -பர்காவ்

பர்காவ்: நீங்கள் எழுதியுள்ள 'பஞ்சமர்' நாவல் இலங்கை சாகித்திய மண்டலப் பரிசைப் பெற்றுள்ளதைப் பற்றி தமிழ் வாசகர்களுக்குச் சொல்லுங்களேன்.

டானியல்: புத்தக உருவில் வெளிவந்த எனது முதலாவது நாவல் 'பஞ்சமர்'. நான் ஏற்றுக்கொண்ட அரசியல் பாதையில் வழி நடந்து உரிமைகள் மறுக்கப்பட்ட மக்களுடன் கலந்துகொண்டதனால், பெற்றுக்கொண்ட அனுபவங்களில் சிலவற்றுக்கு மொத்தமான ஒரு உருவம் கொடுத்தபோது அது பஞ்சமராகப் பிறந்தது. அதன் முற்பகுதி எழுதப்பட்ட காலத்தில் பல தடவைகள் அரசு இயந்திரம் என்னைச் சிறைப்பிடிக்க எத்தனித்தபோது தலைமறைவு வாழ்க்கையை மேற்கொண்டேன். பின்பு அரசு என்னைச் சிறைப்பிடித்து வைத்திருந்தபோது அதன் நடுப்பகுதியையும் சிறையில் இருந்து வெளியே வந்தபோது அதன் பிற்பகுதியையும் எழுதி முடித்தேன். அதை அச்சேற்றுவதற்காக சில பிரகரக்காரர்களையும் நாடினேன். யாரும் அதைப் பிரகரிக்க முன் வராததினால் நான் தங்கியிருந்த மக்களின் உதவியுடன் அதை அச்சேற்றினேன். 1973ல் அரசு அதைப் பரிசுக்கெனத் தேர்ந்தெடுத்தது. என்னைச் சிறைப்பிடித்த அரசின் அச்செயலை இன்னும் என்னால் சரியாகப் புரிந்துகொள்ள முடியவில்லை.

பு: நீங்கள் அந்த நாவலை எழுதிவந்த வேளையில் அதே நாவலின் சம்பவங்கள் உலகிலும் நிகழ்ந்ததாகச் சொல்கிறார்களே? - இரண்டையும் நிர்வகிக்க முடிந்ததைப் பற்றிச் சொல்லுங்கள்

தமிழ்த் தேசிய ஆவணச் சுவடிகள்

டா: பசி, பட்டினி, அடக்குமுறை போன்றவைகள் யாவும் ஒரு சமூக அமைப்பின் பிறப்புக்களாகும். இவைகள் உள்ளடக்கப்பட்ட அந்த அமைப்பு அழிக்கப்படும் வரை உலகின் சகல பகுதிகளிலும் ஒரேவிதமான சம்பவங்கள் நிகழ்வது தவிர்க்கப்பட முடியாததாகும். சில சந்தர்ப்பங்களில் அவைகள் எழுத்துருப் பெறும்போது ஒரே விதமாக அமைந்துவிடுவதும் உண்டு. உதாரணத்திற்கு 1966ல் 'நிழலின் கதிர்கள்' என்ற எனது சிறுகதை ஒன்று வெளியாயிற்று; சமீபத்தில் ஜெயகாந்தன் எழுதிய 'புதுச் செருப்பு கடிக்கும்' என்னும் கதையும் வெளியாயிற்று; இரண்டுக்குமான களங்கள் வேறுவேறாயினும் அடிநாதம் ஒன்றே. இரண்டையும் ஒப்பிட்டுப் பார்ப்பவர்கள் திருடல் நடந்துள்ளது என்று கூறலாம். அப்படிச் கூறுவது சரியானதன்று. பொதுவான பார்வைக்கு நிகழ்வுகளும் பொதுவானவையே ஆகும்.

ப்: 'பஞ்சமர்' உங்களுடைய தேர்ந்த படைப்பா? நீங்கள் இதை எழுதக் காரணங்கள் என்ன?

டா: 'பஞ்சமர்' எனது சொந்தப் படைப்பு என்பதைப் புரிந்து கொள்வீர்கள். வாழ்க்கைக்கான சகல பாதைகளும் அடைக்கப்பட்ட மக்களுடன் கலந்து நிற்கும் நான், அவர்களையே முதன்மைப் பாத்திரங்களாகவும் அவர்களின் அன்றாட வாழ்க்கைக்கான போராட்டங்களையே கருப்பொருட்களாகவும் அவர்களுடைய பேச்சுவழக்கையே மொழியாகவும் ஏற்று அவர்களாகவே விளங்கிக்கொண்டு, தங்கள் போராட்டங்களை இயல்பாகவே நகர்த்திச் சென்று, நான் விரும்பும் இலக்கை அவர்கள் அடைய சிறிதளவாவது இது உதவும் என எண்ணினேன். அதனால் எழுதினேன்.

ப்: பஞ்சமர் என்னும் சமுதாயத்தின் அடித்தளத்து மக்களின் போராட்டத்தைத்தானே நாவலாக்கினீர்கள். இது போல வாழ்ந்துகொண்டிருக்கும் மக்களின் சமகாலத்துப் பிரச்சினைகளை வாழ்ந்துகொண்டு போராடிவரும் எழுத்தாளன் இதற்கு முன்போ சமகாலத்திலோ அதே காலகட்டத்தில் இலக்கியமாக்கி வெளியிட்டதாய் தமிழகத்திலோ இலங்கையிலோ யாரும் இருப்பதாய் அறிவீர்களா? இதுபற்றித் தங்கள் கருத்து?

டா: பஞ்சமர் என்ற வரையறைக்குட்பட்ட பிரச்சினைகளை மட்டும் கோடிட்டுக் காட்டும் விதத்தில் எழுதியவர்கள் பலர் இருந்திருக்கின்றனர். இன்னும் இருக்கின்றனர். ஆனால் எனது பார்வையில் அந்த மக்களின் பிரச்சினைகளுக்கு இயக்க இயல் வடிவம் கொடுத்து, துணிவுடன் அவர்களை எழுந்திருக்கச் செய்து, எதற்கும் முகம் கொடுக்கும் போராளிகளாக மாற்றி கொடுமைகளுக்கெல்லாம் மூலமாக நிற்கும் 'சமூக அமைப்பை' அழிக்கும் உலகளாவிய பெரியக்கங்களுடன் சங்கமமாகித் திசைகாட்டும் விதத்தில் யாரும் தெளிவாக எழுதியதாக எனக்குத் தெரியவில்லை. 'அரசியலைத் தொடேன்', 'அதன் அடிப்படையில் திசைகாட்டேன்' என்று தீண்டா விரதம் பூண்டு இருக்கும் எழுத்தாளர்களிடமிருந்து (இலங்கை, இந்தியா உட்பட) இது எதிர்பார்க்கக் கூடியதும் அல்ல.

ப்: சமுதாய - மேல், கீழ் என்கிற - அமைப்புக்களை உடைக்க, சமமாக்க முடியும் என்று கருதுகிறீர்களா? இலக்கியம் மனிதனை மேம்படுத்துமா? விடுதலை தருமா? அல்லது மேம்போக்கான வெறும் உதவியா?

டா: மேல், கீழ் என்கின்ற வித்தியாசங்களை அடியோடு அகற்றுதலையோ, ஐக்கியத்தை உறுதிப்படுத்துதலையோ, விடுதலையையோ, பரிபூரண மேம்பாடுகளையோ இலக்கியத்தினால் பெற்றுவிட முடியும் என்று நான் கருதவில்லை. ஆனால், இவைகளைப் பெற்றுவிடுவதற்கான பேரெழுச்சி நடவடிக்கைகளுக்கு ஒத்தாசை புரியும் பங்கினை இலக்கியத்தின் மூலம் கொடுப்பது செய்யமுடியாத ஒன்றல்ல.

ப்: ஜாதிப்பிரச்சினை இலங்கையில் (யாழ்ப்பாணத்தில்) இருக்கிறதே, அது பற்றி அபிப்பிராயம்?

டா: நிலப்பிரபுத்துவ சமூக அமைப்பின் கீழும், வெள்ளை நிறத்தவர்களின் ஆட்சிகளின்

மேலும் விசுவாசிகளாக இருந்து சகல துறைகளிலும் ஆதிக்கம் பெற்றுக்கொண்ட பெரும்போக மண்பான்மை யாழ்ப்பாணத்துப் பரம்பரையினரான இவர்களிடம் இன்றுவரை அருகிப் போகவில்லை. இதனால் சமூக சிறுமாற்றங்களைத் தம்முள் ஏற்றுக்கொள்ள இதுவரை மறுத்துவருகின்றனர்.

ப: தமிழகத்துக்கு வந்திருக்கிறீர்கள். இங்குள்ள சமுதாய அமைப்பு பற்றி நீங்கள் பார்த்தவரை...?

டா: 1952க்குப் பின்பு சமீபத்தில்தான் தமிழகம் வந்திருந்தேன். அங்குள்ள சமூகமுறைகளின் குணம்சங்களை அடித்தளம் வரைசென்று ஊடுருவிப் பர்க்கக் காலம் போதவில்லை. ஏற்கனவே கலைவடிவங்களில் படித்ததிலிருந்தும் தற்போது சிலகிராமங்களைப் பார்த்ததிலிருந்தும் யாழ்ப்பாண வாழ்க்கை முறைகளுக்கும் தமிழக வாழ்க்கை முறைகளுக்கும் அதிக அளவிலான வித்தியாசம் இருப்பதாகக் காணமுடியவில்லை.

ப: இலங்கையில் நிகழ்ந்துவரும் கலவரம் பற்றி உங்கள் அபிப்பிராயம்? தொடர்ந்து பல ஆண்டுகளாய் நிலவிவரும் இந்த சிங்கள-தமிழ் விரோத மண்பாங்கு ஒழியுமா?

டா: இங்கு நடைபெற்று இனக்கலவரங்கள் பற்றி கேட்பதாகத்தான் நினைக்கிறேன். அடிப்படையில் இக்கலவரங்களுக்கு இனரீதியான சிந்தனைகளும் செயற்பாடுகளுமே காரணங்களாகும். இச்சிந்தனைகளுக்கு ஏறக்குறைய 'நாற்பதாண்டு' வயதெனக்கூறலாம். சிங்களத் தலைவர்களும் தமிழ்தலைவர்களும் வாக்குச் சேரிக்கும் நோக்கில் கைக்கொண்டுவந்த கொள்கைகள்-பிரசாரங்கள் இந்நிலையைத் தோற்றுவித்துள்ளன. தமிழ்-சிங்கள சாதாரண மக்களிடமிருந்து இது தோற்றுவிக்கப்பட்ட வில்லை. மெத்தப்படித்த மேல்தட்டு வர்க்கத்தினரிடமிருந்தே தோற்றுவிக்கப்பட்டன. இந்த உண்மையை பாதிப்புக்குட்பட்ட தமிழர்கள் தம்முள் உணர்ந்து தங்கள் அரசியல் கொள்கைகளுக்குச் சரியான வழியைத் தேடாதவரை இவைகள் போன்ற பலசம்பவங்களைச் சந்திக்க வேண்டிய ஏற்படும். இங்குள்ள தமிழர்களில் பெரும்பான்மையினர் தமிழகமே தமது தாயகம் என்றும், அதுவே தலையிட்டு தமது பிரச்சினைகளைத் தீர்த்துவைக்கும் என்றும் இன்றுவரை எண்ணுகின்றனர். காந்தி, நேரு, போஸ், அண்ணாதுரை, கருணாநிதி, எம்.ஜி.ஆர். போன்றோரின் உருவப்படங்களே இவர்கள் வீடுகளையும் விடப்பாரஸ்தலங்களையும் அலங்கரிக்கின்றன. இங்குள்ள தமிழ்-சிங்களத் தேசிய தலைவர்களின் படங்களைப் பார்ப்பது மிக அபூர்வம். குறிப்பிடக்கூடிய ஒவ்வொரு காலகட்டத்திலும் அரசியல் அகதிகள் என்று கூறிக்கொண்டு வெளிநாட்டுச் சம்பாத்தியத்திற்காக இவர்களுள் பலர் ஓடிச் சென்றுவிடுகின்றனர். ஓடிச் செல்லும்போது 'சுபரிஸ்' கடிதங்களைத் தமிழ்த் தலைவர்களே கொடுக்கின்றனர். இந்த நிலையில் இவர்கள் தங்கள் மண்ணுக்காக நிலைத்து நின்று போராடி வாழ்வுபெறுவர் என்பது நம்பிக்கையில்லாத ஒன்று. தற்காலத்துக்கு 'பாக்ரூரீரிணை' ஒன்று குறுக்கே நிற்கிறது. இல்லாவிட்டால் இங்குள்ள தமிழர்கள் தமிழகம் வந்துசேர்ந்துவிடுவர். சிங்களவர் குடியேற்றத்தினால் யாழ்ப்பாணம் நிறைந்திருக்கும். ஒரு நாட்டின் பெரும்பான்மை இனத்தவர் அநீதியின் பக்கமாக எழுந்து வரும்போது அரசு இயந்திரங்களும் அதற்கு ஒத்தாசையாக இருக்குமிடத்து, அது என்ன விளைவுகளை ஏற்படுத்தும் என்பதனை இந்தனைக்குப் பின்பும்கூட தங்கள் அனுபவங்களைக்கொண்டு உணர்ந்துகொள்ள தமிழர்கள் பிடிவாதமாக மறுக்கின்றனர். அத்துடன் கலவரத்தின் உடைமைச் சேதங்களையும் உயிர்ச் சேதங்களையும் கடந்தகாலத்தில் அப்போதைக்கப்போது கிராமங்கள்தோறும் தங்களால் 'பஞ்சம்' மக்களுக்கு வருவிக்கப்பட்ட உயிர்ச்சேதங்களுடனும் உடைமைச் சேதங்களுடனும் ஒப்பிட்டால், இங்கு நடந்த இனக்கலவர இழப்பு சாதாரணமானதென்பதையும் ஒப்புக்கொள்ள மறுக்கின்றார்கள். இது எதிர்காலத்திற்கு நம்பிக்கை ஊட்டக்கூடிய ஒன்றல்ல.

(அடுத்த இதழில் முடிவுறும்)

கறுப்புப் புகை!

இலங்கையிலிருந்து

ரி. எல். ஜவ்பர்கான்

வனப்பை-

வரலாறாய் குடிக்கொண்ட

லொஸ் ஏஞ்ஜெல்ஸே...

உனக்கு-

கொள்ளிவைக்கப்பட்டபோது

மனிதாபிமானம்

பக்தாதாய் நொருங்கிப்போனது!

அக்கினி என்ன

சத்ய ஜித்ரேயா

ரசித்துக் கொண்டிருக்க?

திமிங்கிலத்தைப்போல்

தின்றுபழகிய நெருப்புக்கு-

இயற்கைகூட எதிரிதான்!

நீஷ்டிரத்தைப் பொசுக்க

ஜடமாகிப்போன

மண்டேலா இனமே

உங்கள் உறுதிக்குமுன்

எல்லோரும் போத்தாக்கள் தான்!

லொஸ் ஏஞ்ஜெல்ஸ் முகத்தில்

அசிட் எறிந்துவிட்ட-

புரட்சிக் கரங்களே...

கர்வத்தோடு ஓடிக்கொண்டிருந்த

காட்டுச் சிங்கத்திற்கு

பயத்தை அறிமுகப்படுத்தினீர்களே,

உங்களிடம்-

பூமியைப் புரட்டக்கூடிய

புத்தியிஸமுண்டு!

நீங்கள்-

உரிமைக்காக

உருக்குலைந்தவர்கள்...

விண்ணியை-

வீதியில் விட்டுவிட்டு

பதினெட்டாயிரம் நாட்கள்

சிறைக்கம்பிகளுடன்

சிநேகம் கொண்டவன்தானே

மண்டேலா!

வன்செயலை உற்பத்தியாக்கும்

வாசலிலேயே-

நிறங்கள் மோதிக்கொண்டன...

கறுப்பும், வெள்ளையுமாக!

போபாலாய்-

பொங்கிவந்த

தீக்கந்தங்களிலிருந்து

தீபமாய் வந்தது...

வெறும் புகைகள் அல்ல

கறுப்புத்தோல்களில்-

இருந்து வழிந்த-

உணர்ச்சிக் குருதி!

ஒளியம்

- அருந்தி

உள்ளே அழைத்துச் சென்றார்

முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்க மகாநாடு, யாழ் நகர சபை மண்டபத்தில் நடைபெற்றுக் கொண்டிருந்தது. இரண்டு நாள் நிகழ்ச்சி. பத்திரிகைகளிற் செய்தியைப் படித்தது முதல், மாநாட்டுக்குப் போகவேண்டுமென மனதில் ஒரே ஆவல். முதல் நாள் எனக்கு முடியவில்லை. மறுநாள் எங்கள் கிராமத்திலிருந்து இருபது மைல் பிரயாணம் செய்து, காலையில் மகாநாட்டு மண்டப வாயிலைப் போய் அடைந்தேன்.

அங்கு சென்ற பின்னர்தான் ஓர் அதிர்ச்சி என்னைக் காத்திருந்தது. இரண்டாம் நாள் நிகழ்ச்சிகள் அங்கத்தவர்களுக்கு மாத்திரமே! அங்கத்தவர் அல்லாதவர்கள் மண்டபத்துக்குள்ளே நுழைவதற்கு அநுமதிக்கப்படவில்லை.

எனக்கு ஒரே ஏமாற்றம். எந்தவொரு எழுத்தாளரோடும் எனக்கு அப்பொழுது அறிமுகம் இருக்கவில்லை. அந்தக்காலம் நான் கல்லூரியிற் படித்துக் கொண்டிருந்த கடைக் கூறு. வேதனையுடன் மாநாட்டு மண்டபத்தின் விற்றாந்தையில் நிற்குகொண்டிருந்தேன். வீட்டுக்குத் திரும்பிச் செல்வதைத் தவிர வேறுவழியில்லை என்று ஏங்கிக்கொண்டு நின்றபோது, டானியல் அவர்கள் மண்டபத்துள்ளே இருந்து வெளியே வந்தார். அகஸ்மாத்தமாக அவருடைய பார்வை என் மீது வந்து விழுந்தது. ஒருகணம் தலையிலிருந்து கால்வரை உன்னிப்பாக என்னை நோக்கினார். பின்னர் அருகே வந்து, "ஏன் தம்பி நிற்கிறீர்?" என வினவினார்.

நான் என்னுடைய பரிதாப நிலையை எடுத்துச் சொன்னேன்.

"சரி, வாரும். நிகழ்ச்சிகளை இருந்து பார்க்கலாம். நிகழ்ச்சிகளிற் கலந்து கொண்டு எந்தவிதக் கருத்தும், சொல்லக் கூடாது" என்று தமக்கருகே இருந்த கதிரையில் அமரச் செய்தார்.

அன்றுடனியல் அவர்கள் முதன் முறையாக உள்ளே அழைத்துச் சென்ற முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கத்தின் யாழ்ப்பாணக் கிளைச் செயலாளராகப் பின்னர் நான் இருந்தேன்.

சிறந்த புத்தகங்கள்

ஒரு பத்திரிகை ஆசிரியர்,

ஒல்கார் வைல்டிடம், "தாங்கள்

விரும்புகின்ற சிறந்த 100

புத்தகங்களின் பட்டியல்

ஒன்றினை அனுப்பங்கள்" என்று

கேட்டுக் கொண்டார்.

ஆனால் ஒல்கார்

வைல்டு தம்மால் அது

முடியாது என்று

மறுத்துவிட்டார். அதற்கு

அவர் கூறிய காரணம் -

"நான் இதுவரையில்

ஐந்து புத்தகங்கள் மட்டுமே

எழுதியிருக்கின்றேன்!"

ஆதாரம் -

உலக மகா எழுத்தாளர்கள்.

ஓசை

OOSAI

CLALP.

BP. 701-09

75425 PARIS CEDEX

FRANCE

விடிவு

VIDIVU

130 D.S. SENANAYAKE

VEEDIYA

KANDY

SRI LANKA

தேணியானின் தரிசவங்கள்

இலங்கையிலிருந்து

இலங்கை மலையக இலக்கியம்

அந்தனி ஜீவா

இலங்கைத் தமிழ் இலக்கியத்தில் "மலையக இலக்கியம்" என்ற அம்சம் குறிப்பிடத்தக்கது. தனித்துவமிக்க இந்த "மலையக இலக்கியம்" இந்தியாவிலிருந்து புலம் பெயர்ந்து வந்த இந்திய வம்சாவளியினரால் வளர்க்கப்பட்டதே. இந்தியாவின் தென்கோடித் தமிழர்கள் பெருந்தோட்ட முயற்சிகளில் ஈடுபடுவதற்காக ஏராளமாக இங்கு அழைத்து வரப்பட்டு இலங்கையின் மத்திய மலைநாட்டில் குடியமர்த்தப்பட்டார்கள். இவர்கள் மலையக மக்கள் என்றும் குறிஞ்சிநில மக்கள் என்றும் இனம் காட்டப்படுகிறார்கள். இவர்களைப் பற்றியதும், இம்மக்களிடையே தோன்றிய இலக்கியப் படைப்பாளிகளின் ஆக்கங்களும் "மலையக இலக்கியம்" என்று குறிப்பிடப்படுகின்றது.

மலையக இலக்கியம் பற்றிய வரலாற்றை ஆராய்வோமானால் - மலையக மக்கள் என்று அழைக்கப்படுகின்ற இந்திய வம்சாவளியினர் இங்கு 160 ஆண்டுகளுக்கு மேலாக வாழ்ந்து வருகின்றனர். 1824ம் ஆண்டு பதினான்கு குடும்பங்களின் வருகையோடு இவர்களின் குடியேற்றம் இலங்கையில் ஆரம்பமானது. இவர்கள் இங்கு வரும்போது தங்களோடு தமது கலாசாரத்தையும் பண்பாட்டையும் கொண்டு வந்தார்கள். அவர்கள் அவ்விதம் கொண்டுவந்தது, பழமை மிகுந்த வளம் நிறைந்த தென்னிந்திய கலாசாரமேயாகும். அதனை ஒட்டியே மலையக இலக்கியம் வளர்ந்து வந்துள்ளது.

இவர்களின் ஆரம்பகால வெளிப்பாடுகள் வாய்மொழி இலக்கியமாகவே அமைந்தன. கிராமியப் பாடல்கள், நாடோடிப் பாடல்கள், தோட்டப் பாடல்கள், தெம்மாங்கு, குரவைப் பாடல்கள், தாலாட்டு, ஒப்பாரி எனக் குறிப்பிடப்படும் இவ்வாய்மொழி இலக்கியப் பாடல்கள் மலையக மக்களின் அடிமன உணர்வுகளை, அவர்களின் ஆசாபாசங்களை அழகுற வெளிப்படுத்துகின்றன.

மலை சூழ்ந்த தேயிலைக் காடுகளில் வாய்மொழி இலக்கியமான நாட்டார் பாடல்களுடன்,

ஆயிரம் தலைவாங்கிய அபூர்வ சிந்தாமணி, ராஜா தேசிங்கு, நளமகாராஜன் கதை, விக்கிரமதித்தன் கதை, மரியம்மன் தாலாட்டு போன்றவற்றைப் பாடியும் படித்தும் வந்தார்கள். வாய்மொழி இலக்கியமான இவைகளில் இந்த சமுதாயத்தினரின் துன்ப துயரங்கள், சோகப் பெருமூச்சுகள் மாத்திரமின்றி, இவர்களின் ஆசாபாசங்களும் காதல் உணர்வுகளும் வெளிப்படுகின்றன.

கண்டிச் சீமைக்கு வருவதற்கு அனுபவித்த கஷ்டங்களையும், கங்காணிமார்கள் தந்த தொல்லைகளையும் கொட்டும் பணி, அட்டைக் கடி என்பவற்றுடன் கோப்பி பயிரிட்ட காலத்தில் ஏற்பட்ட அவலங்களையும் அதன் பின்னர் தேயிலை பயிரிட்ட காலத்தில் இடம் பெற்ற மாற்றங்களையும் அவைகளில் காணலாம். 1920ம் ஆண்டு வரை இந்த நிலையே நீடித்தது. அதன் பின்னர் அவர்களது உணர்வுகள் அச்சில் இடம் பெற்றன. சட்ட நிறுவன சபையிலும் அரசாங்க சபையிலும் பிரதிநிதித்துவம் வகித்த கோ. நடேசய்யர் இதில் முக்கிய பங்கு வகிக்கிறார். மலையக மக்களிடையே ஓர் எழுச்சிக்கும் ஆக்க இலக்கிய முயற்சிக்கும் வித்திட்ட பெருமை கோ. நடேசய்யரையே சாரும். இலங்கையின் முதல் தமிழ் தினசரி ஆசிரியர் என்ற வரலாற்றுச் சிறப்பையும் இவரே தனதாக்கிக்கொண்டுள்ளார்.

தென்னிந்திய பிராமணரான கோ. நடேசய்யர் தஞ்சாவூரில் அரசாங்க பணியில் இருந்துவிட்டு, பின்னர் பத்திரிகை ஒன்றில் பணியாற்றி அப்பத்திரிகைக்கு சந்தா திரட்ட முதலில் இலங்கை வந்தவர். பின்னர் 1920ல் மீண்டும் இலங்கை வந்து 'தேசநேசன்' என்ற பத்திரிகையின் ஆசிரியராகப் பொறுப்பேற்றார். 'தேசபக்தன்' என்ற தினசரியையும் நடத்தியுள்ளார். பத்திரிகையாளராகப் பணியாற்றிய நடேசய்யர் பதினைந்துக்கு மேற்பட்ட நூல்களை எழுதிப் பிரசுரித்துள்ளார். மலையக மக்களின் விடிவுக்காகத் தன்னை அர்ப்பணித்தது மாத்திரமல்லாது அம்மக்களுக்காக எழுதியும், பேசியும் மகாகவி பாரதியின் கவிதைகளை துண்டுப்

பிரசுரங்களாக அச்சிட்டு விநியோகித்தும் தனது மனைவியார் மீளாட்சி அம்மாள் இனிய குரலின் மூலம் அவற்றை மக்களிடையே பாட வைத்தும் மலையக ஆக்க இலக்கியத்திற்கு முன்னோடியாக அவர் திகழ்ந்துள்ளார்.

ஆனால் இதற்கு முன்னர் கோப்பியப் பயிர்ச்செய்கைக் காலத்தில் கண்டி மாநகருக்கு அருகில் தெல்தோட்டையில் அருள்வாக்கு அப்துல் காதிர் புலவர் வாழ்ந்தார். இவரே மலையக கவிதை இலக்கியத்துக்கு முன்னோடி - முதல்வர் என்பதை அனைவரும் ஏற்றுக்கொள்வர். மலையக மக்கள் மத்தியில் கவிஞர் அப்துல் காதிர் மதிப்பு பெற்று விளங்கினார். இவர் முப்பதுக்கு மேற்பட்ட நூல்களை எழுதி வெளியிட்டுள்ளார். அச்சேறாத நூல்கள் பல உள்ளன. செந்தமிழின் செய்யுள் மாபை உணர்ந்து மாலை, பதிகம், அந்தாதி, கலம்பகம், குறவஞ்சி, புராணம், சிந்து முதலிய வகைகளில் தன் ஆற்றலையும் புலமைமையும் வெளிப்படுத்தியுள்ளார்.

இந்த மக்களிடையே ஆக்க இலக்கிய முயற்சியில் ஒரு திருப்பம் ஏற்பட்டது இந்த நூற்றாண்டின் நடுப்பகுதியிலும் அதற்கு அடுத்த இரண்டு தசாப்தங்களிலுமே. இக் காலகட்டத்தில் இலங்கை அரசியலில் குறிப்பிடத்தக்க மாற்றங்கள் ஏற்பட்டன. மலையக மக்களின் குடியரிமையும் வாக்குரிமையும் பறிக்கப்பட்டதால் அவர்கள் வாழ்வில் குறிப்பிடத்தக்க மாற்றங்கள் ஏற்பட்டன. அதுகாலவரை அடிமைகளாக இருந்தவர்கள் அரசியல் அநாதைகளாக்கப்பட்டார்கள். இத்தகைய நிலையில் உருவான ஒப்பற்ற கலைஞனே மலையக மக்களின் கவிமணி என அழைக்கப்பட்ட சி. வி. வேலுப்பிள்ளை. இவரது கவிதைகளும், நாவல்களும், உரைச்சித்திரங்களும் இந்த மக்களின் துன்ப துயரங்களை துலாம்பரமாக வெளிப்படுத்துகின்றன.

ஆங்கிலத்திலும் தமிழிலும் எழுதும் ஆற்றல் பெற்ற சி. வி. வேலுப்பிள்ளை மலையக மக்களின் துன்ப துயரங்களை வெளி உலகுக்கு வெளிச்சம் போட்டுக்காட்டினார். அகில உலகமும் இந்த மக்களைப் பற்றி அறிய இவரது In Ceylon Tea Garden என்ற ஆங்கில கவிதை நூலை மூல காரணம். இதனை மலையகத்தின் மற்றுமொரு கவிஞரான சக்தி. பாலையா 'தேயிலைத் தோட்டத்திலே' என்ற பெயரில் தமிழ் வடிவம் தந்துள்ளார்

புழுதிப் படுக்கையில்
புதைந்த உன் மக்களை
போற்றும் இரங்கற்
புகழ்மொழி இல்லை
புழுதிலா அவர்களோர்
கல்லறை இல்லை
பரிந்தவர் நினைவுநாள்
பகருவார் இல்லை.

என 'தேயிலைத் தோட்டத்திலே' என்ற நூலில் சி. வி. குறிப்பிடுகின்றார். 'வாழ்க்கையின் பல்வேறு காலகட்டங்களில் முறையே ஆசிரியர், அரசியல்வாதி, தொழிற்சங்கவாதி என்ற முறையில் தன் ஔவனோபயத்தை மேற்கொண்ட சி. வி. ஆரம்ப காலத்தொட்டு தன்னுடைய மரண பரியந்தம் வரை மிகச் சிறந்த இலக்கிய கர்த்தாவாக விளங்கியிருக்கின்றார் என்பது தெளிவான வரலாற்று உண்மையாகும்' என எழுத்தாளரும் மலையக ஆங்காளருமான சாரஸ்நாடன் குறிப்பிடுகின்றார். (நூல் - சி. வி. சிந்தனைகள்)

அறுபதுகளுக்குப் பின்னரே 'மலையக இலக்கியம்' பற்றி நாடளாவிய ரீதியில் அறிமுகம் கிட்டியது. வாழும் சமுதாயத்தை நேரிடையாக வெளிப்படுத்துவதாக இலக்கியம் அமைய வேண்டும் என்று மலையக இலக்கிய கர்த்தாக்களுக்கு முன்னோடியாக விளங்கியவர் சி. வி. அவருக்குப் பின்னர் ஆத்திரம் கொண்டு ஓர் இளைஞர் படையே திரண்டது இலக்கியம் படைக்க இதன் பின்னர்தான் மலையக இலக்கத்தில் புதிய பார்வையும் புதிய வீச்சுக்களும் உதயமாயின. பிறந்ததிலிருந்து இறக்கும் வரை துயரம் மிகுந்த வாழ்க்கை, மலையக மக்களின் வாழ்க்கை. இம்மக்கள் கல்வியால் வறியவர்கள் - உழைப்பால் சுண்டல்படுபவர்கள் - ஊதியத்தால் வளஞ்சிக்கப் படுபவர்கள். இவர்களுக்குச் சொந்தமாக வீட்டில்லை - இவர்களுக்குச் சரியான தலைமையில்லை - இதனை இவர்களைப்பற்றிய இலக்கியங்களில் காணலாம். மனித நேயம் பாடுவதாக அமைந்த படைப்புகளே மலையக இலக்கியத்தில் அதிகம். இதனையே ரோசிரியர் அமர் கைலாசபதி 'இலங்கைத் தமிழ் இலக்கியத்திற்கு மலையக இலக்கியம் புதிய ரத்தம் பாய்ச்சியது' என கோட்டிட்டுக் காட்டியுள்ளார்.

தமிழ்நாட்டிலிருந்து

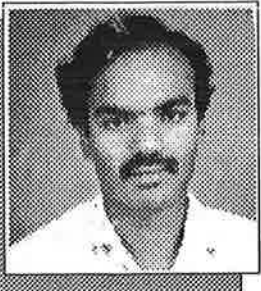
சிறுவனின் முகம் பாவண்ணன்

ஏழெட்டு வருஷங்களுக்கு முன்னால் பார்க்க நேர்ந்த ஒரு சிறுவனின் முகத்தை இன்னும் நெஞ்சில் சுமந்தபடி மீண்டும் ஒருசந்திப்புக்காக எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறேன், நான்.

எஸ்கார்ட்டிங் டூட்டியாக ஒரு லாரி கம்பெனியில் வாரத்துக்கு ஆறு நாட்கள் லாரிகளிலேயே ஓடிக்கொண்டிருந்த காலம் அது. எப்போதும் கொந்தளித்துக்கொண்டே இருக்கும் மனசு. கோபமும் எரிச்சலும் குமுறும். தெருவில் நல்ல துணிமணியோடு நடந்துபோகும் எவரையுமும் பார்த்தால் வெறுப்பு வெளிப்பட முணுமுணுப்பேன். எரிச்சலை காறித்துப்புவேன். இருந்தாலும் பார்ப்பதற்கு சாதாரணமாகவே நடமாடிக் கொண்டிருந்தேன்.

வெங்கடேஸ்வரா லாரிக்கம்பெனி போட்ட சோறுதான் என் உடம்பில் ரத்தமாய் ஓடியது அந்த நாளில். நன்றிக் கடனை நெஞ்சில் தேக்கியபடி திரிந்து கொண்டிருந்தேன். நேரம், காலம் பார்க்காமல் லாரிகளோடு ஓடினேன்.

அதிகாலை மாலா வீட்டில் தூங்கிக் கொண்டிருந்த அன்றைய தினம் ஆள் வந்து எழுப்பினான். அதற்கும் முதல் நாள் இரவுதான் நெடுநேரம் கழித்து கடப்பாவிவிருந்து வந்த லாரியை நிறுத்திவிட்டு அவளிடம் ஒதுங்கியிருந்தேன். கண்ணைக் கசக்கிக் கொண்டு

வந்து விசாரித்தபோது எஸ்கார்ட்டிங்குக் கூப்பிடுவதாய்ச் சொன்னான், ஆள். மனசுக்குள் முணுமுணுத்தாலும், தண்ணீரை வாரிவாரி முகத்தைக் கழுவிக்கொண்டு கம்பனிக்குப் போனேன். டிரைவர் நின்றுருந்தான். அசல் தெலுங்குக்காரன்.

"எக்கடக்கி..."
"குண்டக்கல்லு..."
"செல்வராஜி ரா லேதா"
"லேது. நுவ்வே ஓஸ்தாவினி"

செப்பினாரு ஓனரு" ஏறி உட்கார்ந்தேன். எதுவும் பேசவில்லை. வண்டி புறப்பட்டது. நடுவில் டிரைவர் பேச்சுக் கொடுத்த போது உற்சாகமின்றிப் பதில் சொன்னேன். அவன் கேள்விகள் ரொம்ப கொச்சையாக இருந்தன. அருவருப்பான சொற்களால் மாலாவைக் குறித்துப் பேசினான். நகரும் மரங்களில் பார்வையை ஓடவிட்டு உட்கார்ந்திருந்தேன். நிறைய பள்ளங்கள் மேடுகள். ஏறிக் கொண்டிருந்த சூரியன் தகித்தபடி இருந்தது.

பள்ளத்தில் இறங்கி மீண்டும் மேட்டில் ஏறிக் கொண்டிருந்தது எங்கள் வண்டி. பாதையின் இரண்டு பக்கங்களிலும் முடிவே அற்ற சின்னச்சின்னக் குன்றுகள். ஒரே உஷ்ணக் காற்று. திணறித் திணறி ஏறி, மேடு முடிந்ததும் ஆகவாசப்படுத்திக் கொண்டது வண்டி. அப்போதுதான் பாதைகளுக்கு நடுவில் எங்களை நிறுத்தச் சொல்லி சத்தமெழுப்பிக் கொண்டு ஓடி வந்தார்கள் ஒரு சிழுவனும் ஒரு சிறுவனும். நிறுத்தி ஏற்றிக் கொண்டோம். எங்களுக்குப் பேச்சுத் துணைக்கு ஆள் அவசியமாய் இருந்தது. ஆள் சந்தடியெயற்ற இடத்தில் அவர்களுக்கு உதவி செய்வது புண்ணியம் என்றும் ஒரு எண்ணம். அது

கன்னட நாட்டிலிருந்து தமிழ்ப்பணியாற்றும் பாவண்ணன் கதை, கவிதை, கட்டுரை, மொழிபெயர்ப்பு போன்ற பலதுறைகளில் பங்களித்துக்கொண்டுள்ளார். இவருடைய இலக்கியப்படைப்புகள் - 'வேர்கள் தொலைவில் இருக்கின்றன' 'வெளியேற்றம்' 'பாவண்ணன் சிறுகதைகள்' என 3 தொகுப்புகள். நாவல்கள் 'வாழ்க்கை ஒரு விசாரணை' 'சிதறல்கள்' 'ஒரு மனிதனும் சில வருஷங்களும்' 'இது வாழ்க்கை அல்ல'.

மட்டுமல்ல, கிடைக்கிற பணம் ஏதாவது செலவுக்காகும் என்பதும் தான்.

கிழவனுக்கு மெலிந்த உடம்பு. அழுக்கான சிழிந்த சட்டை. வெளுத்த தலைமுடி. பரிதாபமாய் இருந்தது. கேபினுக்குள் நான் எதிர்ப்பக்கம் எழுந்து உட்கார்ந்துகொண்டு அவர்கள் ஷோகரியமாய் உட்கார இடம் தந்தேன். கிழவன் தலையைக் குனிந்து கொண்டிருந்தான். கேபின் கதவு வழியாக வேடிக்கை பார்த்தான் சிறுவன். 'எங்கபோவானும்' என்ற கேள்வியை அவர்களை நோக்கி வீசிய அடுத்த கணமே கிழவன் ஊமை என்ற சங்கதி புரிந்துவிட்டது. என் கேள்விக்கு சிறுவன்தான் பதில் சொன்னான். 'ரொம்ப விளம்புக்கும் போக வேண்டாம்' என்று எச்சரித்தேன். என்னைப் பார்த்து அளவாய்ச் சிரித்தான் அந்தச் சிறுவன். கொஞ்சம் நகர்ந்து கிழவனோடு நீட்டிக் கொண்டான். இருக்கையில் என் அளவு ஆள் உட்கார்ந்து கொள்கிற அளவுக்கு இடம் இருந்தது. ஆனாலோதிலும், உட்கார விரும்பவில்லை எனக்கு. மலையையும் பாறையையும் கற்களையும் புதுசாகப் பார்க்கிற மாதிரி பார்க்கிற சிறுவனுக்கு இடைஞ்சலாய் இருப்பதில் விரும்பவில்லை.

அவன் கண்களில் தெரிந்த ஆவல், ஆச்சரியமாய் இருந்தது எனக்கு. மடியில் கனமான கைப்பையைச் சுருட்டி இரண்டு கைகளாலும் பிடித்திருந்தான்.

எட்டு எட்டரைக்கு வெயில் ஏறித்தகிக்க ஆரம்பித்திருந்தது. பாதையில்

இருந்து பார்ப்பதற்கு நாலாந்து வீடுகளே தெரிகிற சின்னக் கிராமம் வழியில் குறுக்கிட்டது. வாசலில் கட்டில்கள் போட்டு வியாபாரம் செய்யும் சின்ன சாப்பாட்டுக்கடை வந்தபோது வண்டியை நிறுத்தினோம். பக்கத்தில் எங்களைப் போலவே பல வண்டிகள். ஒரு வண்டியில் இருந்து கவிச்சை வாடை வீசியது. டிரைவர் இறங்கி கீழே ஒதுங்கியதும் நான் முன்பக்கத்தைத் திறந்து காற்றோட வசதியாக்கிவிட்டு நின்றேன். கீழே இறங்கிய சிறுவன் என் காரியங்களைக் கவனித்தபடி நின்றான்.

ஓட்டலில் எங்கள் சிற்றுண்டியை முடித்துவிட்டுத் திரும்பியபோது அவர்கள் சாப்பிட்டுக் கொண்டிருந்தார்கள். பிரிந்த துணி மூட்டைக்குள் காய்ந்த சோள ரொட்டிகளும் கரு நிறத்தில் சட்னியுமிருந்தது. ஆளுக் கொரு ரொட்டியை கையில் பிடித்தபடி பொதுவில் இருந்து சட்னியைத் தொட்டுத் தொட்டுச் சாப்பிட்டார்கள். எங்களைப் பார்த்ததும் அவசரம் அவசரமாய் மூடி சாப்பாட்டை முடித்துக் கொள்ளப் பார்த்தார்கள். இன்னும் நேரம் உண்டு. அவசரம் வேண்டாம்' என நான்தான் அவர்களை உட்காரச் செய்தேன். பக்கத்தில் இருந்த ஒரு கல்லில் உட்கார்ந்து நானும் டிரைவரும் புகைபிடித்தோம்.

'குண்டக்கல்லிக்கி எப்படு போய் சேர்த்துந்தி'

அவன் வயசுச் சின்னப் பிள்ளைகளிடமும், சினிமாக்கள் மூலமுமாகவே கற்றுத் தேர்ந்த தெலுங்கு ஞானம்தான் எனக்கு. உற்சாகமாய்ப் பேச்சுக் கொடுத்தேன். கையை உதறி எழுந்து போன கிழவர் சற்று நெர்த்துக்குப்பிறகு பாட்டிலில் தண்ணீர் நிரப்பி எடுத்துக்கொண்டு வந்தார். வெயில் அவர் கண்களை அளவுக்கு அதிகமாய்க் கூசச் செய்ததால் கையை நெற்றிக்குக் குறுக்கில் பிடித்தபடி வந்து நின்றார். சிறுவன் இன்னும் சாப்பிட்டுக் கொண்டிருந்தான். பாட்டிலை வாங்கிக் கிழே வைத்தேன் நான். ரொட்டியின் கடைசித்துண்டை வாங்குள் போட்டபடி பாட்டிலை எடுத்துக்கொண்டான் சிறுவன். 'குடிச்சிட்டு மறுபடியும்

வெரப்பிக்கிட்டு வந்துட்டு' என்று சைகை செய்தார் கிழவர்.

சிறுவன் வந்து நின்றதும் பாட்டிலை வாங்கிப் பத்திரப்படுத்திக் கொண்டார். அவன் கழுத்து, முகம் எங்கும் வேர்த்திருந்ததைத் துண்டால் துடைத்தார். சிக்கலான தலைமுடியைத் தடவிப் பிரித்துவிட்டார். துயரமான குரலில் அவர் ஏதோ குமுறினார். எல்லாவற்றுக்கும் தலையசைத்துக் கொண்டிருந்தான் சிறுவன்.

அப்போதுதான் பார்த்ததுபோல நாலைந்து மரங்கள் தள்ளி இருந்த இடும்புரத்துக் கோயில் ஒன்றைப் பார்த்தார் கிழவர். இருபது, முப்பது அடி தூரம்தான். அவசரமாய் எங்களிடம் மன்னிப்புக் கேட்கிறமாதிரி கெஞ்சலான முகத்துடன் பார்த்துவிட்டு சிறுவனைத் தள்ளிக்கொண்டு போனார். இரண்டு பேரும் கையெடுத்துக் கும்பிட்டுவிட்டுக் கீழே விழுந்து வணங்கினார்கள். திரும்பிவந்தபோது கிழவரின் கண்கள் தளும்பி இருந்தன. சிறுவனின் முகம் உறைந்துபோய் இருந்தது.

வண்டி மீண்டும் புறப்பட்டது. பழையபடியே அச்சிறுவன் வேடிக்கை பார்த்தபடி கிழவருக்கு அருகில் உட்கார்ந்திருந்தான். சிறுவனோடு பேச்சுத் தந்து விஷயத்தைச் சேகரித்துக் கொண்டேன்.

சிறுவனின் அப்பா ஜெயிலில் இருக்கிறாராம். நாலு வருஷங்களுக்கு முந்தி அம்மாவையும் இன்னொரு ஆணையும் தகாத உறவு காரணமாய் வெட்டிக் கொலை செய்துவிட்டாராம். கோர்ட்டில் நடந்து கொண்டிருக்கிற வழக்குக்கு அன்றுதான் தீர்ப்பு நாளாம். என்ன தண்டனை கொடுப்பார்களோ என்று பயமாய் இருக்கிறதாம். கோர்ட்டுக்குக் கொண்டுசெல்வதற்கு முன்னமேயே அப்பாவைப் பார்த்துவிட்டால் பையில் இருக்கிற மிச்ச ரொட்டிகளை அவருக்குத் தரமுடியும் என்றான். க்வாரியில் கல் உடைத்துத்தான் ஜீவியத்தாகவும் சொன்னான். அவன் சொன்னதெல்லாம் உண்மை என்பது போல ஆமோதித்தார் கிழவர்.

என்னி கண்டலிக்கு கோர்ட்டு.
"பதக்கொண்டு கோர்ட்டு. பதி பதினராக்கி பிளிஸ்கோனி ஒஸ்தாரு"

அச்சிறுவனின் குரலில் ஒரு கெஞ்சல் தொனியை உணர முடிந்தது. ஓசையின்றி

கைகூப்பிப் பிரார்த்திக்கிற உருவத்தை மனசுக்குள் நினைத்துக் கொண்டேன். என் வருத்தம் மேலும் அதிகரித்தது. அவனுடைய முகபாவங்களும் வார்த்தைகளும் வாழ்வில் ஏக அடிகள் வாங்கி கசந்தவனின் பேச்சாக இருந்தது. வேடிக் கை பார்ப்பதை நிறுத்திவிட்டு அவன் குனிந்து கொண்டான். துணி போட்டுச் சுற்றிய புண்ணில் தைத்திருந்தது அவன் பார்வை. அவன் தோளில் கைவைத்த கிழவர் இழுத்து மடியில் சாய்த்துக் கொண்டார். இதமாய்த் தட்டித் தந்தார். குச்சியான விரல்கள். சுருங்கின தோளில் லேசான நடுக்கம்.

நகரத்தைத் தொட்டுவிட்டது வண்டி. பழையபடி தொடர்ந்து உட்கார முடியவில்லை. தாவி கதவோரம் உட்கார்ந்தபடி வளைவு, நெளிவுகளுக்குத் தகுந்தபடி சைகைகளை காட்டி டிரைவர்க்கு ஒத்தாசையாய் இருந்தேன். என் பரபரப்பையும், கை சைகைகளையும் உன்னிப்பாகக் கவனித்தான் சிறுவன். சட்டென லேசாக அவனது கன்னத்தில் தட்டினேன் நான். வெட்கம் படரக் குனிந்து கொண்டான் அவன். நெரிசலான இடம். முன்னும் பின்னும் எங்களைப் போல நிறைய வண்டிகள். எங்கள் சரக்கை இறக்க வேண்டிய இடம் அதுதான். கோர்ட்டுக்கு அந்த இடத்தில் இருந்து எத்தனை தூரம் என்று தெரியவில்லை.

எந்தத் தூரம் இக்கடனேஞ்ச்சி...

பக்கனே உந்தி

நடச்சிய் போவைவாச்சா

ம்

சிறுவன் முதலில் இறங்கினான். கிழவர் தொடர்ந்து நிதானமாய் இறங்கினார். கீழே நின்றபடி பைக்குள் கையைவிட்டுத் துழாவி பணம் எடுத்து டிரைவரிடம் நீட்டினான் சிறுவன். அவன் கையை அவன் பக்கமேயே மடக்கிவிட வேண்டாம் என்றேன் நான். டிரைவர் முதுகில் குத்தினான். 'பரவால்ல இருக்கட்டும்' என்றேன். பணத்தை மீண்டும் பைக்குள் வைத்தான், சிறுவன். ஒரு கணம் நிதானித்து என்னிடம் மெதுவாகக் கேட்டான்.

ம்லலி ஊர்ப்பக்கம் போத்தாரா

ம்

என்னி கண்ட்லீக்கி...

ஆறு... ஏடு...

தான் லோப்ளே ஒச்சேஸ்தாமு.
பிளிஸ்கோம் போத்தாரா...

ஜல்தி கா ராண்டி. இக்கடனே
உண்டாமு

திருப்தியுடன் திரும்பி நடந்தான்
சிறுவன். எங்களைப்பார்த்துக் கும்பிட்டார்,
கிழவர். சிறுவனைப் பிடித்தபடி அவரும்
நடந்தார். பாதையோர மர நிழலிலேயே நடந்து
ஐனெரீசலுக்குள் புகுந்து மறைந்தார்கள்.

எங்களுக்கு நிறைய வேலை
இருந்தது. கூலிஆட்கள் மொய்த்துக்
கொண்டார்கள். சரக்குகளை இறக்கிச் சரியாந்து
ஒப்படைத்தோம். டிரைவர் வேறு வாடகை
பிடிப்பதற்குப் புறப்பட்டுப் போய்விட்டான்.
வண்டிக்குள் உட்கார்ந்திருந்தேன் நான்.
உறைந்து இறுகின சிறுவனின் முகத்தையும்,
கிழவரின் முகத்தையும் நினைத்துக்
கொண்டேன்.

பொழுது ஏற ஏற அவர்களின்
உருவங்கள் மனசை அழுத்திக்கொண்டே
இருந்தன. ஏதேதோ பிற விஷயங்களை
நினைத்தாலும்கூட மீண்டும் மீண்டும் நெஞ்சில்
விழுந்து சரிந்தன. சிறுவனின் அப்பாவுக்கு
விதிக்கப்பட்ட தண்டனைகள் குறித்து
தாறுமாறான கற்பனைகள். இருள் கவியத்
தொடங்கியது. புதுச்சரக்கை ஏற்றிக்கொண்டு
தயாராய் இருந்தது வண்டி. டெலிவரி
முகவரியை வாங்கப் போயிருந்தான் டிரைவர்.
அவர்கள் வராதது குறித்து எனக்குள் ஏகப்பட்ட
பரபரப்பு. ஏற்கனவே வந்து சேர்ந்தமாதிரியும்
இடம் தெரியாமல் வண்டி வண்டியாய் விசாரித்து
அலைந்து கொண்டிருப்பது மாதிரியும் ஒரு
எண்ணம். வருத்தமும் பதட்டமும் கூடியது.
ஏறி உட்கார்ந்த டிரைவர் அவசரப்படுத்தினான்.
மனசில்லாத மனசோடு எல்லா திசைகளிலும்
ஒரு நீண்ட பார்வையால் துழாவிவிட்டு ஏறி
உட்கார்ந்தேன்.

ஏமிரா... மீ வாளு இன்கா ரா லேதா'
டிரைவர் குரலில் ஏக கிண்டல்.
அவனோடு பேசத் தொடங்கினால்
மோதிவிடுவேனோ என்று அஞ்சினேன்.

கெட்ட வார்த்தைகளால் மனசுக்குள் அவனைத்
திட்டத் தொடங்கியபோதுகூட அந்த
உருவங்களின் சித்திரம் கண்ணுக்குள்ளேயே
இருந்தது!

சொந்தக் குரலில் பேசவேண்டும்!

கவிஞர் ரவிந்திரநாத் தாகூர் ஒரு
தடவை மதுரை நகருக்கு
வந்திருந்தார்.

தமிழ்க் கவிஞர்கள் இருவர்
தாகூரைச் சந்திப்பதற்காக அவர்
தங்கியிருந்த இடத்திற்குச் சென்றார்.

தாகூருக்குத் தமிழ்மொழி
தெரியாது. ஆகையால் அவர்

விளங்கிக் கொள்வதற்கு வசதியாக
இருக்கும் என்பதற்காக ஆங்கில

மொழியில் தாகூரைப் பாராட்டி
கவிதைகள் எழுதி எடுத்துச்

சென்றிருந்தனர்.

தங்களைத் தமிழ்க்

கவிஞர்கள் என்று

வர்ணித்துக்கொண்ட அவர்கள்

ஆங்கில மொழிக் கவிதைகளைப்

படித்துக் கொடுத்தனர்.

அந்தக் கவிதைத் தாளை

கையில் வாங்கிக் கொண்ட தாகூர்,

"உங்களைத் தமிழ்க் கவிஞர்கள்

என்று அறிமுகப்படுத்திக்

கொண்டீர்கள். ஆனால் தமிழ்க்

கவிதையால் என்னைப் பாராட்டாமல்

ஆங்கில மொழிக் கவிதையால்

என்னைப் பாராட்டி இருக்கிறீர்களே!

உங்கள் சொந்தக் குரலால் பேசுவது

போலவே சொந்தத் தாய்மொழியால்

என்னைப் பாராட்டியிருந்தால் நான்

மகிழ்ச்சியடைந்திருப்பேன்.

கிளிப்பிள்ளைகள் போல நாம் ஆங்கில

மொழியைக் கற்றுக்

கொண்டிருக்கின்றோம். ஆனால்

நமக்கென சொந்தத் தாய்மொழி ஒன்று

இருக்கிறது. அந்த மொழியால்தான்

ஒருவரைப் புகழ வேண்டும்" என்று

சென்னார்.

அதைக் கேட்டுத் தமிழ்ப்

புலவர்கள் வெட்கமடைந்தனர்.

ஆதாரம்: 'பெரியோர்

வாழ்வில் கவையான நிகழ்ச்சிகள்

உலகம் ஒரு பல்கலைக்கழகம்

கத்தரிக் குழம்பும் கருத்துமுரண்பாடும்

நான் கனடாவுக்கு வந்த புதுசு.

அவரும் நானும் தற்செயலாகவே 'அறைஞர்கள்' ஆனோம்.

அவர் என்னைவிட ஒரு வருடம் முந்திக் கனடாவுக்குள் வந்து தரை தட்டியவர். அந்தத் தராதரம் மிக்க தகுதியின் அடிப்படையில் - அவரது பரிபாசையில் - அவர் ஒரு 'பழையகாய்'.

கனடா பற்றிய கற்கை நெறியில், அவரோடு தங்கி வாழ்ந்த ஆரம்பகால வாழ்க்கை எனக்கு ஒரு வகையில் குருகுலவாசம் தான். 'கண்ணைக் கட்டிக் கனடாவுள் விடப்பட்டது' போன்ற எனது பரிதாபகரமான அந்த நாட்களில் அவரது ஆலோசனைகளும் புத்திமதிகளும் - ஏன் குயுக்கிகளும் கூட - எனது காதுக்குள் வேதமாய் ஒதப்பட்டன.

கொஞ்ச நேரம் பேசக்கிடைத்தால் போதும் - 'ஐஸே' என்ற முகமனுடன் உபநிபாசம் ஆரம்பமாகும். கனேடிய அரசு, மக்கள், கலைகலாசாரம், வாழ்க்கை முறை இத்தியாதிகளுடன் இந்த நாட்டு 'இமிகிறேஷன்', வெல் ஃபெயர்' சட்டதிட்ட, வளைவுகழிவுகள் பரவும் அந்த மனிதருக்கு அத்துப்படி! உலக நடப்புக்களையெல்லாம் உப்புப் புளியிட்டுச் சொல்லுவார்.

"உலகம் ஒரு பல்கலைக்கழகம். உலக அனுபவம் தான் ஐஸே, பட்டப்படிப்பு". இதை ஒரு நாளில் குறைந்து ஐந்து தடவையாவது அடித்துச் சொல்லி, அடிக்கடி என்னைப் பயமுறுத்துவார்.

பேசப்படாத வார்த்தைகளின் பெருமதி கருதி பொதுவாக நான் கடைப்பிடிக்கும் மெனத்ததை, பெருமான் கோவில் கால்நடையாரின் குணாம்சமாக அவர் கணித்துக்கொண்டாரோ என்னவோ, இரண்டொரு தினங்களில் அவருக்கு என்னை வெகுமாகப் பிடித்துக் கொண்டதாம்!

தனக்கு உகந்த சுகதோழனாக என்னை அங்கீகரித்து, அந்த அறையை நான், தொந்தும் தன்னேடு பகிர்ந்துகொள்வதில் தனக்குப் பூரண சம்மதம் என்று தீமென ஒருநாள் திருவாய் மலர்ந்தருளினார். 'தோழமை என்றவர் சொல்லிய சொல்' என் நெஞ்சை நிறைத்திருந்தது.

அறையில் பாவனைப் பொருட்கள் எனது - அவரது என்ற பாகுபாட்டை இழந்து பொதுவுடமை ஆயின. பூட்டுத்திறப்புக் கட்டுப்பாடுகள் எதுவுமின்றி, எந்நேரமும் திறந்தபடியே இருந்த ஒருவரது பெட்டிக்குள் மற்றவர் கேட்டுக்கேள் வி இல்லாமல் கைவைக்கவும் வேண்டிய நேரங்களில் காசுபணங்களைக்கூட எடுக்கவும் பின்னர் திருப்பிக் கொடுக்கவும் பழகிக் கொண்டோம். செலவு சித்தாயங்கள் சமமாகப் பகிர்ந்துகொள்ளப்பட்டன. சமையல்சாப்பாடு, கூட்டித்துடைப்பு யாவும் அந்தச் 'சமர்' வாழ்க்கையில் சம கட்டப்பாடுகளாயின.

ஓய்வு நேரங்களில் வீட்டுக் காரியங்களை இருவரும் சேர்ந்து செய்தெடுத்துக் கொள்ளும் சந்தர்ப்பங்களில் கூட்டுவாழ்க்கை, ஒற்றுமை, ஒருமைப்பாடு, புரிந்துணர்வு, பரஸ்பர விட்டுக்கொடுப்பு... இன்னோரன்ன, தலையைச் சுற்றும் 'இன்ரலெக்கவல்' தலைப்புகளில் எனக்கு இடையறாத பிரசங்கங்கள்.

இவைபற்றிய 'பிரக்ஷை' இல்லாமல் போனதால்தான் எங்களுக்கு இந்த இழிநிலை என்று கெடப்பட்ட உயிருள்ள - உயிரிழந்த உதாரணங்கள் எனது உச்சந்தலையில் அடித்து இறுக்கப்படுமே.

சுவாரஷ்யம் வேண்டி, சிலவேளைகளில் வாதப் பிரதிவாதங்களை நானும் மெதுவாகக் கிளறிவிடுவதும் உண்டு. ஆனாலும் உலகானுபவங்களில் ஊறித் திளைத்துப் பதப்படுத்தப்பட்ட அவருடனான எல்லாவித பொதுவிவகாரக் கருத்துப் பரிமாறல்களும் - கருத்து மோதல்களும் ஈற்றில் 'சுபம்' என்ற சுலோகத்துடன் இனிதே நிறைவுறுத்தல்தான் வழக்கம்.

ஒரு சில மாதங்களின் பின்னர் ஒருநாள் இது நடந்தது. அன்று மதிய உணவு தயாரிப்பில் இருவரும் ஈடுபட்டுக் கொண்டிருந்த வேளை கத்தரிக் காயைக் கழுவி எடுத்து, நீள்பக்கமாக நான் காசுப் பிளந்து, பின்னர் குறுக்காக சுமார் இரண்டடங்குல நீளத்துண்டு களாக வெட்டிக்கொண்டிருந்தேன். வழமையான தனி ஆவர்த்தன வாசிப்புடன் பருப்பைக் கழுவிப் பாதிரத்தில் போட்டு அடுப்பில்

ஐயசுதன்

வைக்கப்போனவர், நான் கத்தரிக்காய் வெட்டிய விதத்தைப் பார்த்துவிட்டார்.

கத்தரிக்காயை அந்த விதமாக வெட்டக்கூடாதென்றும் கனேடிய டொலர் நாணயக் குற்றியாட்டம் வட்டம் வட்டமாக வெட்டவேண்டும் என்றும் நெறிப்படுத்தினார்.

"பாதிக்கு மேல் வெட்டியாயிற்று - இன்றைக்கு இந்த மாதிரி வெட்டிக்கறி வைப்போம்" என்று முதன்முறையாக மறுதலித்த நான், "நீளக் கிலங்களாக வெட்டிக் கறிவைத்தாலும் நன்றாக இருக்குமே" என்று சொல்லிக் கொண்டே கத்தரிக்காயைக் கத்தரிக்கு இரையாக்கினேன்.

"ஐஸே, அது சாவகச்சேரியாற்றை முறை - குழம்புக்கு நல்லாயில்லை, பண்டத்தரிப்பு முறைதான் குழம்புக்கு மணியாயிருக்கும்...." என்று ஆரம்பித்தவர் ஒரு நீண்ட விவாசமான நிரவலை முழங்கி முடிக்கவும் நான் முழுக் கத்தரிக்காயையும் வெட்டிச் சட்டியிட்டு அடுப்பில் ஏற்றவும் நேரம் சரியாக இருந்தது. என் எண்ணப்படி கத்தரி அடுப்பேறி, ஒருபடி சமையலும் முடிந்தது.

ஸ்நானம், போசனம், சயனம் என்ற வரிசைக் கிரமத்திலான அந்நாளைய முக்கிருத்திய வாழ்க்கையில் ஸ்நானம் அவ்வப்போது ஓரவஞ்சனைக்குட்படுவதுண்டு. அன்றும் ஸ்நானத்துக்கு அதே கதிதான்.

இருவரும் மதிய உணவைக் கோப்பையில் போட்டு எடுத்துக் கொண்டு சாப்பாட்டு மேசைக்கு வந்து சாப்பிட ஆரம்பித்தபோதுதான் அவதானித்தேன் - அவரது கோப்பையில் கத்தரிக் குழம்பைக் காணவில்லை!

சாப்பாட்டை முடித்துக்கொண்டு ஒரு முக்கிய அலுவலாக வெளியே போய் இரவு எட்டு மணியளவில் நான் அறைக்குத் திரும்பியபோது, அவர் இராச்சாப்பாட்டுக்குத் தயாராகிக் கொண்டிருந்தார்.

அவருடன் சேர்ந்து கொள்ளவென அவசர அவசரமாக உடைகளை மாற்றிக் கொண்டிருந்த எனது கண்களுக்குள் அகஸ்மாத்தாய் அவரது சூட்கேசுப்பெட்டி சிக்கியது.

பெட்டி ஒரு பெரிய மாங்காய்ப் பூட்டினால் பூட்டப்பட்டிருந்தது!

நகரின் நடுவே ஒரு மாடு

தமிழ்நாட்டிலிருந்து

நகரின் மையத் தெருவில் தன் பழைய நினைவுகளை அசை போட்படி கண்களை பாதிமூடிக்கொண்டு ஒரு மாடு அசையாமல் அமைதியாக நின்று கொண்டிருந்தது!

காலத்தைப் பற்றிய கவலையில்லாமல் அந்த தெருவில் உரிமையாளரைப்போல் வளர்ச்சியின் வேகத்தைக்கண்டு சிரித்தபடி நகரின் மையத்தில் அந்த மாடு ஓர் அரசனைப் போல் நின்றுகொண்டிருந்தது.

இந்தமாட்டை நகரச்சொல்ல

யாரால் முடியும்?

அது எப்படி திக்குது பாருங்க!

காரை நிறுத்துங்க!

அங்க என்ன கூட்டம்?

தம்பி, சைக்கிள்ள பேறவரே

பார்த்துப் போங்க!

மாடு நகரவே மாட்டேங்குது!

சோம்பேறியாய்

சமாதான விரும்பியாய் சைவமாய்

நீவிர மதுவிலக்காளனாய்

இந்த மாட்டால்

எத்தனை நேரம் வேண்டுமானாலும்

இப்படிநின்றுகொண்டிருக்கமுடியும்!

மாட்டிற்கு அறிவுஇல்லை

ஆனால் மனிதனுக்கு!

தெலுங்கு - மகாகவி ஸ்ரீஸ்ரீ

தமிழாக்கம் - விஜி

சுசிய அண்ணாச் சுவாமிசுவர்

சேவிவழித் தொடர்பியலும் தவில், நாகசுர இசை வடிவங்களும்

நாகசுரமும், தவிலும் தமிழ் மக்களின் சக வரலாற்றோடு இணைந்த மகிழ்ச்சியூட்டற் கருவிகளாக இருக்கின்றன. சிறப்பாக, நிலமானிய சமூக அமைப்பின் விழாக்கால ஒலிவடிவ மகிழ்ச்சியூட்டற் குறியீடுகளாக அவை வளர்ச்சி பெற்றன. ஒலிபெருக்கி கண்டு பிடிக்கப்படுவதற்கு முன்பு, நீண்ட ஒலிப் பயணத்தை மேற்கொண்ட இசைக் கருவிகள் என்ற சிறப்பும் நாகசுரத்திற்கும் தவிலுக்கும் உண்டு.

எழுத்து மொழி தோன்றுவதற்கு முன்னரே தோற் கருவிகளும், துளைக் கருவிகளும் அழகியல் சார்ந்த தொடர்பியற் கருவிகளாக அமைக்கப்பட்டுவிட்டன. இசை எவ்வாறு உற்பத்தி செய்யப்படுகின்றது, எவ்வாறு பயன்படுத்தப்படுகின்றது என்பவற்றை அறிந்துகொள்வதற்கு சமூக உருவாக்கத்துக்கும் இசைக்குமுள்ள தொடர்புகளைக் கண்டறிதல் முக்கியமானதாகும். நிலமானிய சமூக அமைப்பிற் பயிற் உற்பத்திப் பெருக்கமும், மனிகவளப் பெருக்கத்துக்கான சடங்குகளும் சிறப்பிடம் பெற்றிருந்தன. பயிற் பெருக்கம் நீரின் துணையோடு நிகழ்ந்தமையால், சடங்குகளிலே தண்ணீர் பிரதான இடத்தைப் பெற்றது. மழை பெய்தல், வாய்க்காலிலே நீர் நிறைதல், குளம் நிறைதல் என்பவற்றின் ஒலி சார்ந்த அழகியற் படிமங்களைக் கூறுவதற்கு துளைக் கருவிகளின் ஒலி பெரிதும் பயன்பட்டது. "ஒலித்தொடர்ச்சி" என்ற பண்பு நீர்தொடர்ச்சியும் சலனமும் என்ற தொழிற்பாடுகளைக் காட்டுவதற்கு இயல்பாகவே

ஒன்றிணையப்படத் தக்கதாக அமைந்தது. துளைக் கருவிகளில் அல்லது காற்றுக் கருவிகளிலே ஒலித்தொடர்ச்சி ஒப்பீட்டளவில் நீண்டதாக அமையும்.

உடல் உழைப்பின் புலப் பாடுகளுக்கும், தோற்கருவிகளின் இசைக்குமிடையே நேர் நிலையான தூண்டல்களை ஏற்படுத்தலாம். கால்கள், கைகள் என்பவற்றின் அசைவு மூட்டுக்களின் இயக்கம், தசைநார்களின் விரிவு கருக்கம் என்பவை நீரோட்டம் போன் தொடர்ச்சியானவை அன்று. அவை "செயலும், நிறுத்தலும்" என்ற இடைவெளிகளைக் கொண்டவை.

இலங்கையிலிருந்து

உடல் உழைப்பால் உற்பத்தியை மேம்படுத்திய சமூக அமைப்பிலே பலவகையான தோற்கருவிகள் பயன்படுத்தப்பட்டன. சிலப்பதிகாரத்தில் மாதிரி மும்பத்தொரு வகையான தோற்கருவிகள் பற்றிய செய்திகள் தெரியப்படுத்தப்பட்டுள்ளன. உடல் அசைவுகளுக்கு முழுவின் இசையைப் பயன்படுத்தல் இன்றும் பெருவழக்கில் உண்டு

இவற்றின் பின்புலத்திலேதான் நாகசுரம், தனில் ஆகிய இசைக்கருவிகளை நோக்குதல் பொருத்தமுடையது. சமூக ஒழுங்கமைப்பு, பொருளாதார ஒழுங்கமைப்பு, இசையின் ஒழுங்கமைப்பு என்பவற்றுக்கிடையே பலவகையான இடையுறவுகளையும், ஒருங்கிணைப்புகளையும் காணமுடியும். சூழலுக்கும் பொருந்திவாழும் சமூக இணக்கத்தில் இசையின் ஒழுங்கமைப்பு பயன்படுவது போன்று முரண்பாடுகள் வாயிலாக சூழலையும், சமூகத்தையும் மாற்றி அமைக்கும் புதிய கட்டமைப்பு நடவடிக்கைகளுக்கும் இசை பயன்படும். இசைக்கற்பனை, உள்ளுணர்வுத் தூண்டல், நனவிலி உள்ளதைத் தூண்டல் முதலியவை "நிலையும் நிலைமாற்றமும்" பற்றிய இசைச் செயற்பாடுகளுடன் இணைந்தவையாக இருக்கும்.

நாகசுரக் கச்சேரி ஒன்றின் அமைப்பை ஆராயும் பொழுது நிலத்தைப் பயன்படுத்தி பயிர்நட்டு வளர்த்து, அறுவடை செய்து பங்கீடு செய்யும் நடவடிக்கைகளுக்கு ஒத்ததாக இருக்கும் பாங்கிணைக் காணமுடியும். கிருதி அல்லது வர்ணத்துடன் நாகசுரக் கச்சேரி ஆரம்பமாகும். இவற்றைக் கச்சேரிக்கு ஊரிய "கவிநிலையை" அமைத்தல் (setting up) என்று கூறுவர். நிலத்தைப் பயன்படுத்தித் தயார் செய்வதற்கு ஒப்புமையாக இது அமையும். இராகங்களை இரண்டாம் நிலைத் தயார்படுத்தலாக இருக்கும். ஆலாபனையிற் சொற்கள் பயன்படுத்தப்படுவதில்லை. ஒலி அலகுகளே பயன்படுத்தப்படும். நாகசுரம் வாசிப்பவர் இராகம் பற்றிக் கொள்ளும் புலக்காட்சியாக ஆலாபனை அமையும்.

நீரையும், உடல் உழைப்பையும் பயிர் உற்பத்தியின் முதன்மைக் காரணிகளாக மக்கள் கண்டனர். துளைக் கருவியாகிய நாகசுரமும் தோற்கருவியாகிய தவிலும் ஒன்றிணைந்து ஒலிக்க வேண்டுமென விரும்பினர். "சுயமுனைப்பு" என்பது தனி ஆவர்த்தனங்களால் வெளிப்படுத்தப்படும். தில்லானாவும் ஒருவகையிலே முனைப்பிலே சுயமுனைப்புகளை வெளிப்படுத்தும்

ஒலிக்கோலங்களைக் கொண்டது. கச்சேரியின் பிற்கூற்றிலே இடம்பெறும் ராகமாலிகா, திருப்புகழ், மங்களம் போன்றவை தானிய உற்பத்தியின் பங்கீட்டுக்கு ஒப்புமை கொள்ளத்தக்கவை. இவற்றின் முடிவில் வித்வான்களுக்குத் தானியங்களும் வஸ்திரங்களும் வழங்கப்பட்டன.

கிராமிய அழகியல் அனுபவங்களை ஒழுங்கமைக்கும் பிரதான இசைப் பரிமாணங்களைத் தவிலும், நாகசுரமும் கொண்டுள்ளன. அனுபவ ஒழுங்கமைப்பிலே பழமையும்புதுமையும் நெகிழ்ச்சியுடன் ஒன்றிணைக்கப்படும். புதிய மெட்டுக்கள், புதிய உருப்படிகள் நாகசுரத்தால் நெகிழ்ச்சியாக உள்ளவாங்கப்படுகின்றன. அவை அனைத்திலும் மனவெழுச்சிக் கூறுகள் உட்பொதிந்திருக்கும். கிராம வாழ்க்கையில் முகிழ்த்த மனவெழுச்சிகள், நம்பிக்கைகள், உணர்வுகள் என்பவற்றின் வெளிப்பாட்டு நடத்தைகளாகக் கிராமியப் பின்புலத்தில் இந்த இசைக் கருவிகள் இயங்கின.

மானுடவியல் நோக்கில் இசையும் தொழிற்பிரிவும் பற்றிய ஆராய்ப்புதல் உண்டு. சமூக வளர்ச்சியும், தொழிற்பிரிவின் வளர்ச்சியும் சமாதான செயற்பாடுகளாகும். ஆண், பெண் அடிப்படையிலேதான் ஆரம்பகாலத் தொழிற்பிரிவுகள் வளரலாயின. உடற்கூற்றியல் அடிப்படையிற் கடின உழைப்பை நிகழ்த்தக் கூடிய ஆற்றல் ஆண்களுக்கு இருந்தமையால், நிலமானிய சமூக அமைப்பின் கடின உழைப்புப் பகுதிகள் ஆண்களிடம் விடப்பட்டன. இசைக்கருவிகளைப் பொறுத்தவரை கடின உழைப்புச் சார்ந்தவை, கடின உழைப்புச் சாராதவை என்ற பாகுபாடு உண்டு. தவிலும் நாகசுரமும் கடின உழைப்புக்குரிய இசைக் கருவிகளாகும். அதனால் அவை ஆண்களால் மீட்கப்பட்டன. ஆபிரிக்காவில் உள்ள சில பழங்குடியினர் "ஆண்மேளம்," "பெண்மேளம்" என்ற இருவகையான தோற் கருவிகளைப் பயன் படுத்துகின்றனர்.

மாணுடவியற் பின்புலத்தில் இசை வகைகளையும் இசைக் கருவிகளையும் நோக்குமிடத்து அவை வாழ்க்கையின் பன்முக இயல்புகளோடும் வளர்ச்சியுற்று வருவதைக் காணலாம். பொழுதுபோக்கு என்பதை வாழ்க்கையின் ஒன்றிணைந்த இயல்புகளில் இருந்து பிரித்து நோக்க முடியாது. தவில், நாக்கரம் முதலியவை வெறும் பொழுது போக்கிற்குரிய இசைக் கருவிகள் என்று கொள் தல் பொருத்தமற்றது. தமிழ் மக்களின் பண்பாட்டில் ஒரு பொதுவான இசை அனுபவத்தை எல்லோரும் ஒருமித்து அனுபவிப்பதற்குரிய வாய்ப்பை ஏற்படுத்திக் கொடுத்த இசைக்கருவிகளின் பயன்பாடு என்றவகையில் தவிழ்க்கும் நாகசரத்திற்கும் சிறப்பார்ந்த இடம் உண்டு. நாட்டார் இசை மரபு, சாஸ்திரிய இசை மரபு என்ற இரண்டினுக்கும் ஈடு கொடுக்கக்கூடிய ஆற்றல் இவற்றிற்கு உண்டு. நாட்டார் இசைமரபுகளின் ஊடாக வளர்ந்து பின்னர் சாஸ்திரிய இசை மரபுகளைத் தழுவிய வளர்ச்சியின் வெளிப்பாடு என்று இதனைக் கொள்ள முடியும். சமூகத்திற்குக் கிடைத்த மாற்றுவகையான மொழி ஊடகமாக இவை விளங்குகின்றன. "தவில் பேசும்" என்ற தொடர் வழக்கில் உண்டு.

மொழியில் ஒலியின் பங்கீடும் அதன் சேர்மானங்களும் எத்துணை முக்கியத்துவம் பெறுகின்றனவோ அத்துணை முக்கியத்துவம் நாகசரம், தவில் என்பவற்றின் ஒலி வடிவமைப்புக்களிலும் காணப்படும். ஒலியின் சேர்மானங்களும் வடிவமைப்புக் கோலங்களும் தன்னிச்சையான அல்லது கயாநீனமான செயற்பாடுகள் அன்று. அவை அனைத்தும் சமூகத்தின் கூட்டுமொத்தமான இயக்கங்களுடன் ஒன்றிணைந்தவை. இந்நிலையில் தவில், நாகர இசைகளைப் புரிந்து கொள்வதற்கு இவை செயற்படும் சமூக - பண்பாட்டுக்களம் பற்றிய புலக்காட்சி வேண்டப்படுகின்றது. உற்பத்தி சார்ந்த சாதனங்களைப் பங்கீடு செய்தல், சமூகத்தின் பிரதான செயற்பாடுகளுள் ஒன்றாக

விளங்குகின்றது. பங்கீடு செய்யும் சமூக நடவடிக்கைகளில் அலகுகள் சிறப்பார்ந்த இடத்தைப் பெறும். இவற்றை அடியொற்றித் தாள அளவுகள் வளரலாயின. நிலம், தானியங்கள் என்பவற்றில் மாத்திரமன்றி, உடல் தொழிற்பாடுகளுக்கு ஏற்றபடி உடல் அசைவுகளையும், தசைநார் இயக்கங்களையும் பங்கீடு செய்யவேண்டி இருந்தது. இவற்றின் பின்புலத்திலேயே தாளமும் நடனமும், தாளமும் இராகமும் ஒன்றிணையலாயின. உற்பத்திச் சாதனங்களைப் பங்கீடு செய்வதற்கருவிகளின் பங்கீடும் பிரதான பண்பாக விளங்கியது. ஒருவரால் எடுத்துச் செல்லப்படத்தக்க கருவிகளை அவருக்குச் சொந்தம் என்ற நிலையானது சமூக வளர்ச்சியோடு மாற்றமடையத்தொடங்கியது. ஆனால் இசைக்கருவிகளின் உரிமையைப் பொறுத்தவரை நிலமானிய சமூக அமைப்பிற்கு முந்திய பண்புகள் தொடர்பற்றிருக்கும் நிலையே காணப்படுகின்றது. யார் ஓர் இசைக் கருவியை மீட்டுகின்றாரோ அவருக்கே அது சொந்தம் என்று கருதப்படும்.

மரத்தொழில் நுட்பங்கள் வளர, மேளக் கொட்டுக்கள் மரத்தினாற் செய்யப்படலாயின. ஆரம்பகாலத்திலே தோல் இசைக் கருவிகளின் கொட்டானது களிமண்ணால் செய்யப்பட்டது. துளைக்கருவிகள் மூங்கிற குழாய்களைப் பயன்படுத்திச் செய்யப்பட்டன. வலிமையான தாவர நார்களைப் பயன்படுத்திப் பண்டைய யாழ் செய்யப்பட்டது. இவை தொன்மையான கருவிகள். தற்போது பயன்படுத்தப்படும் நாகசரத்தின் (நாயணத்தின்) முழுமையான வடிவம் கி.பி. பன்னிரண்டாம் நூற்றாண்டளவில் ஏற்பட்டுவிட்டதாகக் கொள்ளப்படுகின்றது.

சமூகத்திலே தனியுரிமைப் போட்டி வளர அவற்றின் பாதிப்பு தவில், நாகசரம் என்பவற்றிலும் ஏற்பட்டன. 20ம் நூற்றாண்டின் ஆரம்பக் கட்டத்தில்

இவ்வாறான போட்டிகள் பரந்துபட்டு வளரலாயிற்று. சென்னையிலுள்ள கிருஷ்ணர் கோவிலில் திருவொற்றியூர் தியாகராஜர் தலைமையில் கிருஷ்ணன், குப்பன் என்ற இரண்டு பெரும் வித்துவான்களுக்கிடையே பெரும் போட்டி நிகழ்ந்தது. (பேராசிரியர். பி. சாம் பூழர் த்தி 1982). இவ்விரு வித்துவான்களும் மிகச்சிறந்த பாசு வாசித்தமையால் வெற்றி தோல்வி கூற முடியாதிருந்தது. இறுதி வெற்றியை நிச்சயிப்பதற்கு மோடி (புன்னகவராணி) இராகம் வாசிக்கும்படி இருவரும் கேட்கப்பட்டனர். இதன் அடிப்படையில் வித்துவான் குப்பனுக்கே வெற்றி தரப்பட்டது. இரத்தினக் கற்கள் இழைக்கப்பட்ட நாகசுரம் பரிசாக வழங்கப்பட்டது. போட்டி சந்தை முறைமையின் தாக்கங்கள் யாழ்ப்பாணத்திலும் ஏற்பட்டன. அளவெட்டி, இணுவில், யாழ்ப்பாணம், வல்வெட்டித்துறை, மல்லாகம் முதலிய இடங்களில் நாகசுரப் போட்டிகள் இடம்பெற்றதாகத் தெரிய வருகின்றது.

சமூக வாழ்க்கை முறைமையோடு இசையும் இணைந்து வளர்ந்தமையால் மேலைத்தேய இசையும் இசைக்கருவிகளும் சமூக மாற்றங்களின் வழியாக உட்புகுந்தன. பாலகவாமி தீட்சதர் (1786-1858) வயலின் கையாளுகையை கர்நாடக சங்கீத மரபிலே அறிமுகம் செய்தார். அவ்வாறே கிளாரினெட் கருவி மகாதேவ நட்டுவனாரால் பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டில் அறிமுகம் செய்யப்பட்டது. வயலின் எமது இசைப்பாரம் பரியத்தில் ஆழ்ந்து வேருன்றியமை போன்று கிளாரினெட் வலிமையான செல்வாக்கை ஏற்படுத்த முடியாமைக்கு நாகசுரத்தின் பரிமாணங்கள் எமது மரபில் ஏற்படுத்திய சுவடுகளே காரணங்களாகும். சமூக வரலாற்று வளர்ச்சியில் உடல் உழைப்பு, உள உழைப்பு என்றவாறான தொழிற் பிரிவுகளும் ஏற்படத்தொடங்கின. அதிக அளவிலே மூளையை உட்படுத்தும் தொழிற்பாடுகள் "உள உழைப்பு" எனப்பட்டது. உள உழைப்பின் மேம்பாட்டுடன் தூயசங்கீதம் (Absolute music) அல்லது சாசித்தியம் என்ற இசை வளர்ச்சியடையத் தொடங்கியது. நாட்டார் பாடல்களும், நாட்டார் இசையும்

உடல் உழைப்போடு நேரடியாகத் தொடர்பு கொண்டவை. உள உழைப்பில் ஈடுபடுவோர் சமூக அடுக்கமைப்பில் உயர்வடையத் தொடங்க, நாட்டார் பாடல்களினதும் இசைவகைகளும் ஒருவகையிலே தாழ்ந்தவை என்ற நிலையும் ஏற்படலாயிற்று. (ஆனால் அவற்றிலே பொதிந்திருந்த ஆளுமை கோலங்களை இசை வல்லாளர் கண்டறியத் தவரவில்லை.)

நாகசுரம், தவில் உடல் உழைப்போரின் பண்பாட்டுடன் கூடிய தொடர்பு கொண்டு வளர்ந்தமையால் நாட்டார் பாடல்களையும் தேவாரங்களையும் திருவாசகங்களையும் ஆழ்வார் பாசுரங்களையும் இசைத் தொடர்பியலிலே பயன்படுத்தின. இவற்றின் பின்புலத்திலேதான் தியாகராஜ சுவாமிகளின் கீர்த்தனைகள் நாகசுர இசையை வளம்படுத்த உதவின. ஒவ்வொரு இராகங்களினதும் முழுமையான ஆளுமையை வெளிப்படுத்த தியாகராஜ சுவாமிகளின் கீர்த்தனைகள் தவிர்க்க முடியாத ஊடகங்களாகின்றன. பிற துளைக்கருவிகள் அல்லது காற்று வாசத் தியங்கள் என்பவை தூய வடிவங்களிலே முற்றிலும் சார்ந்திருக்கும் "வாத்தியப் பிரபந்த" தங்கல் நிலையில் நாகசுரம் கட்டுப்பட்டிராமை ஒரு சிறப்புப் பண்பாக சுட்டிக் காட்டத்தக்கது.

சமூகத்தின் பன்முகப் பரிமாணங்கொண்ட வளர்ச்சிக்கும் பன்முகப்பட்ட இசைவடிவங்களின் படிமலர்ச்சிக்கும் இடையே ஒப்புமைகளைக் காணமுடியும். க்ருதி, ராகமாஸிகை, மணிப்பிரவாளக்ருதி, பதம், ஜாவளி, தில்லானா, ஜெதீஸ்வரம், வர்ணம் போன்ற பல்வேறு இசைவடிவங்கள் படிமலர்ச்சி அடைந்தன. பல்வேறு இராகங்களையும் கோவைப்படுத்தி கதம்பமாகி இராகமாஸிகையை நாகசுரத்தில் வாசிக்கும்போது ஒரு வடிவத்தினூடாகப் பலரைத் திருப்திப்படுத்த முடியும். திருவெற்றியூர் தியாகராயர் பதினாறு இராகங்களை

உள்ளடக்கிய "ஸ்ரீரமண பத்ம நயனா" என்று தொடங்கும் இராகமாலிகையைப் புனைந்தார். தற்காலத்தில் "ஜெயஜெய கோகுல பாலா" என்ற இராகமாலிகை நாககர வித்தவாண்களிடையே புகழ் பெற்றுள்ளது.

பல்வேறு மொழிபேசுவோரையும் ஏக காலத்திலே இசைவாயிலாகத் திருப்தி செய்யவேண்டிய தேவை இசை வளர்ச்சியிலே தவிர்க்க முடியாத பண்பு. இந்தப் பரிமாணம் "மணிப்பிரவாள" க்ருதிகளினால் ஓரளவு நிறைவேற்றி வைக்கப் படத்தக்கதாய் உள்ளது. முனுஸ்வாமி தீக்ஷதர் 'வெங்கட சலபதே' என்ற காபி இராகக் கீர்த்தனையை சமஸ்க்ருதம், தமிழ், தெலுங்கு ஆகிய மொழிகளைக் கலந்து எழுதினார். ஸ்ரீ தியாகராஜராவும் இவ்வாறான இசை முயற்சிகள் மேற்கொள்ளப்பட்டன.

சமூகத் தொடர்பியலின் வழியாக எழுந்த இசை வடிவமாக 'பதம்' விளைங்குகின்றது. ஒருவர் கூறுவதை மற்றவர் புரிந்து கொள்ளல் ஒருவழிச் செயல் முறை எனப்படும். இங்கு கருத்துப் பாய்ச்சலானது ஒருவரிடமிருந்து மற்றவருக்குச் செல்லுமேயன்றி இருபக்கமாக நிகழ மாட்டாது. இருவரும் கலந்து ஒருவரோடு மற்றவர் கருத்துப் பரிமாற்றம் செய்வது இருபக்கச் செயல் முறை எனப்படும். இசையில் ஒருவழிச் செயல் முறை தமுனிய வடிவமாகத் தோன்றியதே 'பதம்' ஆகும். மதுர பக்தி அல்லது நாயகன்-நாயகி பாவத்தில் ஒரு வழிச் செயல் முறையில் உணர்ச்சிகள் எடுத்துக் கூறப்படும். இவையே பதம் என்ற இசைவடிவம் தோன்றுவதற்குப் பின்புலமாக அமைந்தன. கானம் கிருஷ்ணய்யருடைய பதங்கள் தமிழ் மொழியிலே சிறப்புப் பெற்றவையாகக் கருதப்படுகின்றன. நாககரத்தினைக் காட்டிலும் பரத நாட்டியத்திலே பதம் சிறப்புப் பெறுவதற்கு நாயகன் - நாயகி பாவ ஒருபக்கத் தொடர்புப் பரிமாணமே வசிதான காரணமாக உள்ளது.

(அடுத்த இதழில் முடிவுறும்)

பின்னொருந்து

நான்காவது பரிமாணம்

மொளனம் போர்த்து முகம் மறைத்தேன்;

கொடிய வனத்தின் குனிய இருளினிட ளுளியைத் தேடிக்கண்கள் சேர்ந்தன;

கழட்டிப் போடும் சட்டையைப் போல மனமொன்றிருப்பின் எத்தனை நன்று!

பலமுறை குடு கண்டதன் பின்னும் மறுபடி மறுபடி தீயிடைக் கைகள்;

கனவின் தோன்றும் மலர்களின் மீதும் மனதில் மோகம் வந்து தொலைக்கும்;

இரும்பாலே ஒரு இதயம் செய்து தருவோர் இருந்தால் எத்தனை எத்தனை நன்றிகள் சொல்வேன்;

பச்சைக் குழந்தையைக் காணில் போட்டு மிதித்துக் கொல்வதைப் பார்த்துச் சிரிக்கலாம்; எதனையும் கண்டும் காணாதது போலவே என்றும் தொடர்ந்து செல்லலாம்;

இரண்டும் மூன்றும் எழுதானென்பதையும் தைரியமாக ஒத்துக் கொள்ளலாம்;

உதடுகள் மாத்திரம் சிரிப்பதைக் கொண்டு நடப்புத்தானென முடிவுகட்டுவதை ஒத்திப்போடலாம்;

என்ன செய்வது? என்னதான் செய்வது? இதயம் ஒன்று இருந்து தொலைக்க மொளனம் போர்த்து முகத்தை மறைத்தேன்.

அருந்ததி

செல்லாச்சி

இலங்கையிலிருந்து

இளங்கீரன்

செல்லாச்சிக் கிழவி மகேஸ்வரியின் வீட்டுக் கதவை ஒருமுறை தட்டிவிட்டு களைப்புடன் முன் திண்ணையில் உட்கார்ந்தாள். அவளுடைய விழிகள் கண்ணீரைச் சொரிந்துகொண்டே இருந்தன. அவள் எப்போதும் அப்படித்தான். மற்றவர் வீட்டுத் திண்ணையிலோ அல்லது கோயில் படையிலோதான் தூங்கிக் கொண்டிருப்பாள். அல்லது மௌனமாக வழியும் கண்ணீரைப் பெருக்கிக் கொண்டே சுருட்டி மடக்கி விழுந்து கிடப்பாள்.

அவளே ஒரு பழங்கந்தை மூட்டைதான். உலர்ந்து உதிர்ந்து பஞ்சாயப்போன அவளது தலைமயிர் சிக்குப்பிடித்து காதுகளின் இருபுறமும் சடையாய்த் தொங்கின. முகத்தில் சுருக்கங்கள் வலைபோல் பின்னிக் கொண்டிருந்தன.

கண்ணிமைகள் மேலே விரிந்து, இடையறாத கண்ணீர்ப் பெருக்கால் கொதிப்புற்றுச் சிவந்து, ரத்தத்துக்கும் கண்ணீருக்கும் ஊடாக இருகண்கள் பிரகாசித்துக் கொண்டிருந்தன. அந்தக் கண்கள் எங்கேயோ ஒரு தூரத்தைத் துளைத்துச் செல்வதுபோல் தோன்றின.

தெருவில் வந்து கொண்டிருந்த ஒருத்தி மகேஸ்வரியின் வீட்டுவாசலின் முன்னால் நின்று எதிரே வந்துகொண்டிருந்தவளைக் கேட்டாள். "என்ன விசாலாட்சி, மகன் கனடாவுக்குப் போறானாம்? பெண்சாதியையும் கூட்டிக்கொண்டு போறானோ?"

"இல்லை. அவன் அங்கே போய் ஆறுமாசத்துக்குப் பிறகுதான் அவளுக்கு டிக்கட் அனுப்புவானாம். அதுசரி, உன் மகனும் கனடாவுக்குப் போய் ஆறுமாசம் இருக்குமே? காச அனுப்பினானே?"

"ஓம், காசும் கடிதமும் ஒழுங்காய் வந்து கொண்டிருக்குது. சரி, நான் வரட்டே?" அந்த இரு பெண்களும் இப்படி உரையாடிச் சென்றது செல்லாச்சிக்கிழவியின் காதிலும் விழுந்தது. அவளது கண்களிலிருந்து இப்போது டெலூர் அதிகமான கண்ணீர் தாரை தாரையாக வழிந்தது.

எட்டு வருடங்களுக்கு முன் அவளின் மூத்தமகன் கனடாவுக்கும் இரண்டாவது மகன் அமெரிக்காவுக்கும் போய்விட்டார்கள். போகும்போது இரண்டு மூன்று வருடங்களுக்குள் திரும்பிவிடுவதாகக் கிழவிக்கு வாக்களித்துச் சென்றார்கள். அவளும் நம்பினாள். ஆனால் அவர்கள் வரவில்லை. கடிதமோ காசோ அவர்களிடமிருந்து

வந்ததில்லை. இருவரும் தமது வயோதிபத்தாயை மறந்து அங்கேயே திருமணம் செய்துகொண்டு வளத்துடன் வாழ்ந்தார்கள். ஆனால் செல்லாச்சிக்கிழவியோ அவர்களை நினைத்து நினைத்து உருகினாள். தான் சாவதற்கு முன் மக்கள் இருவரும் வந்துவிடுவார்கள் என்று நம்பினாள். ஊரில் செல்லிக்கொண்டும் திரிந்தாள். ஊரில் யாராவது அமெரிக்காவுக்கோ கனடாவுக்கோ போனால் மகேஸ்வரியிடம் சொல்லி கடிதம் எழுதி தன் மக்களிடம் கொடுக்குமாறு அவர்களிடம் தருவாள். பக்கத்துக்குக் கிராமங்களில் யாராவது போவதாகக் கேள்விப்பட்டால் கூட அவர்களைத் தேடிப் போய் மக்களுக்கு கடிதம் கொடுப்பாள். அவர்கள் அவளை ஒரு பைத்தியம்போல் கருதினாலும் அவள்மீது அனுதாபம் இருந்தது. ஆதனால் அவள் தரும் கடிதத்தையும் அவளைச் சமாதானப் படுத்துவதற்காக வாங்கிக்கொள்வார்கள்.

இப்போதும் தெருவில் கதைத்த விலாட்சியின் மகன் கனடாவுக்குப் போவதாக அறிந்து அவர்களுக்கு ஒரு கடிதம் எழுதவே மகேஸ்வரியின் வீட்டிற்கு வந்தாள். இப்போது அவளது விழிகள் பெருக்கிய கண்ணீர் சற்றுக்குறைந்தது. நெல்ல எழும்பிக் கதவைத் திரும்பவும் தட்டினாள்.

மகேஸ்வரிக்கு இருபத்தியேழு இருபத்தியெட்டு வயது இருக்கும். கறுப்புநிறமானாலும் அழகானவள். ஆனால் அவளின் கழுத்தில் தாவி ஏறுவதற்குச் சீதனம் என்னும் அரக்கன் குறுக்கே நின்றான். தாயை இழந்து தந்தையோடு மட்டும் இருந்த அவளுக்கு மண வாழ்க்கையைப் பற்றிய கனவுகள் இருக்கத்தான் செய்தன. வயது ஆகஆக அந்தக் கனவுகளும் தேய்பிறைபோல ஆகிவிட்டன. இப்போது தன் வாழ்க்கையைப் பற்றி எந்தவித லட்சியமும் அவளுக்கு இல்லை. அதே சமயம் அவளுக்கு விரக்தி என்றும் சொல்ல முடியாது. அவள் கலகலப்பாகவே இருந்தாள்.

கதவு தட்டப்பட்டதும் மகேஸ்வரி அதைத் திறந்து கொண்டு தலையை நீட்டிப்பார்த்தாள். செல்லாச்சியைக் கண்டதும் "...ம் வந்திட்டியா? சரி உள்ளேவா..." என்று உள்ளே அழைத்தாள். கிழவி உள்ளே சென்று தரையில் அமர்ந்ததும் நின்றுநுந்த கண்ணீர்

திரும்பவும் ஒழுக்கத் தொடங்கியது. மகேஸ்வரிக்கு இந்தக் கண்ணீர் பழக்கமானதால் சற்று அலட்சியமாக "ஊரிலை இருக்கிற எல்லாருக்கும் சேர்த்து மொத்தத்தில் நீதான் அழுது தீர்க்க்கிறாய் போல" என்று சொல்லிவிட்டு கூடத்துக் கொடியில் கலைந்து கிடந்த சேலையை எடுத்து மடிக்கத் தொடங்கினாள்.

கிழவி கண்ணீரை வடித்துக் கொண்டே கோடிப் பிரகாசம்போல வடிவான என்ர பிள்ளைகளையும் தூரதேசத்துக்குக் கொடுத்துப் போட்டுத் துடிக்கிற என்னை அழக்கூட விடமாட்டியள் போல" என்று வெம்பினாள்.

"நீ அழுகிறாய். வருத்தப்படுகிறாய். ஆனால் அவங்கள் ரெண்டுபேரும் செழிப்பினை நீச்சல் அடிக்கினம். உன்னை மட்டும் பிச்சைக்காரியாகச் சாக விட்டிட்டினம்." என்று கூறிய மகேஸ்வரி, "நீதான் உன்ர பிள்ளைகளைத் தொந்தரவு பண்ணி அவங்கள் ஓடிப்போகிற அளவுக்குப் பிச்சுக் படுங்கினாய் எண்டு ஊரிலை கதைக்கினம்" என்று கிழவியைச் சீண்டினாள்.

தன் கையைப் பொத்தி நெஞ்சில் ஓங்கி அடித்துக்கொண்டு "நானா...? ஆர் சொன்னது? சொன்னவை நாசமாகப் போக. நானா...? என் பிள்ளைகளையா? நானா அவங்களை...?" என்று ஆவேசத்தோடு இரைந்தாள். மகேஸ்வரி சிரித்தாள். பிறகு கிழவியின் கோபத்தைச் சமாளிப்பதற்காக ஆதரவான குரலில் ஆரம்பித்தாள். "சரி ஆச்சி, மத்தவை எதையாவது சொல்லிவிட்டுப் போகட்டும். அதை விடு. இப்ப உனக்கு என்க வேணும்?"

செல்லாச்சி நடுங்கும் கைகளை மார்புக்குள் நுழைத்து அங்கிருந்து கசங்கிக் கந்தையாய்ப் போன பாடாவரிக் கடதாசியையும் ஒரு நகங்கிய கவரையும் எடுத்தாள். அவற்றைக் கெடுகம் பார்வையோடு மகேஸ்வரியிடம் காட்டினாள்.

"என்ன உன்ர பிள்ளைகளுக்குக் கடிதம் எழுத வேணுமே?" என்று கேட்டாள் மகேஸ்வரி. கிழவி ஓம் என்று தலையை ஆட்டினாள். மகேஸ்வரி முதலில் சினுங்கினாள். பிறகு, கிழவியைத் தட்டிக்

கழிக்க முடியாதென்று தெரிந்ததும் "இருவாறன்" என்று சொல்லிவிட்டு அறைக்குள் சென்றாள். பேனாவுடன் திரும்பிவந்து "சரி கெதியாய்ச் சொல்லித்தொலை" என்றாள்.

"அருமை மக்களே" என்று கிழவி சொல்ல ஆரம்பித்தாள். "இனிமேல் எனக்கு அழக்கூடக் கண்ணிலை தண்ணி இல்லை." என்று மகேஸ்வரி சலித்த பெருமூச்சுடன் அந்த வாக்கியத்தைத் தொடர்ந்தாள்.

அந்தக் கடிதங்கள் ஆரம்பிக்கும் வழக்கமான வாசக பாணி அவளுக்கு நன்றாகத் தெரியும். "இல்லை, இல்லை. நான் வேற மாநிரித்தான் சொல்லப்போறன்" என்று அவசர அவசரமாக மறுத்துவிட்டுத் தொடர்ந்தாள். "எப்படி இந்தக் கடிதத்தை எழுதவேண்டுமெண்டு ராத்திரி நான் யோசிச்ச வைச்சன், கேளு. அருமை மக்களே, உங்களினர் வயசுபோன ஏழைத்தாய் சத்தியம் செய்து வாக்குறுதி கொடுப்பது என்னெண்டால்..... ஓம் அப்படித்தான் எழுது. கடவுளின் மேல் சத்தியமாக எழுதுவது என்னெண்டால், நீங்கள் திரும்பி வந்தால் என்ற காணியை உங்களுக்கு எழுதி வைக்கச் சித்தமாயிருக்கிறேன்."

செல்லாச்சிக் கிழவி இந்த வசனத்தைக் கூறி முடித்ததும் மகேஸ்வரிக்குச் சிரிப்பு பொத்துக்கொண்டு வந்தது. "உனர் துண்டுக் காணியையா? சரிதான் உனர் பிள்ளைகள் ரெண்டு பேரும் அங்கே நிறையப் பணங்காசோடு இருக்கினம். உனர் துண்டுக் காணியையும் ஓலைக் கொட்டிலையும் வைச்சக் கொண்டு அவங்களால் என்ன செய்ய முடியும்?"

"நான் சொல்றதை நீ எழுதன்" என்று கிழவி தொடர்ந்து சொல்ல ஆரம்பித்தாள். "அந்நிய நாட்டிலை பெரிய ராச்சியத்தை வைச்சிருக்கிறதையும் விட சொந்த ஊரிலை ஒரு துண்டுக் காணியை வைச்சிருக்கிறது நான் பெரிசு... எழுது" "ம்... எழுதிப் போட்டன். இன்னும் என்ன எழுத வேணும் சொல்லு"

இதைத்தான் எழுது. அருமை மக்களே, உங்களினர் ஏழைத்தாய் குளிரால் நடுங்கிச் சாகிறாள். இங்கே மாரிகாலம் தொடங்கிட்டுது. அடுத்தது பனிக்காலம்.

போத்திக் கொள்ள நல்ல ஒரு கம்பளிப் போர்வை அல்லது தடிப்பான ஒரு புடவை வேணும். என்னிடடை காசில்லை. ஆகையால் ஒரு இருபத்தஞ்சு ரூவாய் அனுப்பி வைச்சால்...."

கிழவி இதைக்கூறி முடிப்பதற்குள் "போதும், போதும்" என்று சொல்லிவிட்டுக் கடிதத்தைக் கவருக்குள் வைத்தாள் மகேஸ்வரி. "நான் எல்லாத்தையும் ஒழுங்காய் எழுதியிருக்கிறன். இந்தா...." என்று கடிதத்தைக் கொடுத்தாள்.

கிழவி அதை வாங்கிக்கொண்டே "காக விசயத்தையும் எழுதிப் போட்டியே?" என்று அக்கறையோடு கேட்டாள்.

"ஓம் ஓம், எல்லாம் எழுதியாச்சு" என்று மகேஸ்வரி கதிரையை விட்டுழுந்தாள்.

கிழவி சொன்னாள், "பிள்ளை மகேசு, நீ செய்யிற இந்த உதவிக்கு நான் ஏதாவது தாறதுக்கு என்னட்டை ஒண்டுமில்லை. கடவுள் உன்னை நல்லாக்கி வைப்பார்." கிழவி இதைக் கூறிவிட்டு கடிதத்தை தன் மார்புக்குள் சொருகி வைத்தாள். எழுந்து மகேஸ்வரிக்குத் திரும்பவும் நன்றி சொல்லி அவளை வாழ்த்திவிட்டு கனடாவுக்குப் போகும் விசாலாட்சியின் மகனுடைய வீட்டை நோக்கி நடக்கத் தொடங்கினாள்.

கிழவி கூனியவாறே நடந்து சென்றாள். ஒரு கையால் தன் நெஞ்சில் புதைந்திருக்கும் கடிதத்தை அழுத்திப் பிடித்துக் கொண்டு சென்றாள். அவள் பிடித்திருந்த பாவனையைப் பார்த்தால், அந்த அழுத்தத்தின் மூலம் தன்னுடைய தாயன்பின் சுகத்தையெல்லாம் அந்தக் கடிதத்துக்கு அப்படியே உருவேற்ற நினைப்பதுபோல் இருந்தது. அடுத்த கையால் தன் முதுகைச் சொறிந்து கொண்டாள். ஒவ்வொரு புதிய கடிதத்தின்போதும் அவளது நம்பிக்கை நெஞ்சில் அழுத்தம் பெற்று புத்துயிர் கொண்டது. தன்னுடைய பிள்ளைகளைத் தன்னிடம் அழைத்துக் கொள்வதில், அவள் தன் பிள்ளைகளின் இதயத்தைத் தொடும் வெற்றியை அடையப் போவதாக எண்ணும் நம்பிக்கை அது. கடந்த எட்டுவருட காலமாக அவள் சிந்திப்

பெருக்கிய கண்ணீரின் ஜீவவேகத்தின் வார்த்தைகள் அடங்கிய அந்தக் கடிதத்தை அவளது அழகான மக்கள் - அருமைப் பிள்ளைகள் படித்தால் நிச்சயம் அவளது வேண்டுகோளை நிராகரிக்கவே மாட்டார்கள். இப்படித்தான் செல்லாச்சிக்கு கிழவியின் இதயம் பேசியது.

ஆனால் அன்று அவள் கொண்டுபோன கடிதத்தின் மீது அவளுக்கு முழுத்திருப்தி ஏற்படவில்லை. மகேஸ்வரி அந்தக் கடிதத்தை அவசர கோலத்தில் கிறுக்கியதாகவே அவளுக்குப்பட்டது. மேலும் அவள் சொன்ன அந்தக் கடைசி விஷயத்தை - போர்த்திக்கொள்ளப் புடவை வாங்குவதற்காக இருபத்தைந்து ரூபா அனுப்பி வைக்கும்படி கேட்டு எழுதிய விஷயத்தை - அவள் சரியாக எழுதியிருப்பாள் என்று செல்லாச்சியின் மனதுக்குத் தோன்றவில்லை.

மாலைப் பொழுதாகிவிட்டது. செல்லாச்சி சங்கக்கடையை நெருங்கியதும் திடீரென்று அதன் படிக்கட்டில் அமர்ந்தாள். அப்பொழுது பக்கத்து ஒழுங்கையிலிருந்து டாக்டர் சிவானந்தன் சைக்கிளில் தெருவுக்கு ஏறினான். கிழவி அவனை நாலைந்து தடவை பார்த்திருக்கிறாள். இப்போது தன் பக்கம் வரும் அவனைக் கூர்ந்து பார்த்தாள். சிவானந்தன் அவளை நெருங்கியதும் "தம்பி, எனக்கு ஒரு உதவி செய்யுமன். என் மகனுக்கு அனுப்பப்போகும் இந்தச் சின்ன கடிதத்தைக் கொஞ்சம் படிச்சுச் சொல்லுவீரா?" என்று கூறிக்கொண்டே செல்லாச்சி தன் மார்பில் வைத்திருந்த கடிதத்தை எடுத்து பாக்டரிடம் நீட்டினாள்.

சங்கக் கடைக்கு அருகேயுள்ள மின்சார விளக்கு அப்போதுதான் எரியத் தொடங்கியிருந்தது. சிவானந்தன் மின்விளக்கின் வெளிச்சத்தில் பார்த்தான். கிழவி தான் மகேஸ்வரியிடம் கூறிய வார்த்தைகளைக் கேட்பதற்காக ஆவலுடன் அவனைப் பார்த்தபடி இருந்தாள். சிவானந்தன் கடிதத்தை இருபக்கமும் பார்த்துவிட்டு "இதில் படிக்கிறதுக்கு ஒண்டுமில்லையே?" என்றான். செல்லாச்சி அவனை அதிர்ச்சியுடன் பார்த்தாள். "ஒண்டும் எழுதேல்லியா?"

"மேலும் சீழுமாய் நாலுதடவை என்னமோ இழுத்துக் கிறுக்கி வைச்சிருக்குது" என்றான் சிவானந்தன்.

"நான் தானே மகேஸ்வரிக்கு ஒவ்வொரு வசனமாய்ச் சொன்னன். அவள் எழுதுறதைக் கூட நான் கண்ணால் பார்த்தேனே" என்று பரபரப்புடன் கூவினாள் செல்லாச்சி. "அப்படியெண்டால் எழுதிற மாதிரி அவள் பாசாங்குதான் பண்ணியிருக்கிறாள்." என்று டாக்டர் சொன்னதும் கிழவி ஒருகணம் கல்லாய்ச் சமைந்துவிட்டாள். பிறகு திடீரென்று தன் மார்பில் ஒங்கியறைந்துகொண்டு ஒப்பாரி வைத்தாள்.

கிழவியின் ஒப்பாரியைக் கேட்டதும் டாக்டர் சிவானந்தனுக்கு அவளை ஏமாற்றியவன் மீது கோபமும் கிழவியின்மீது அனுதாபமும் பெருகியது. கிழவியின் துயரத்தைச் சாந்தப்படுத்த முனைந்தான். மறுநாள்போய் அவளைக் கண்டித்துவிட்டு வரப்போவதாய் கூறி மகேஸ்வரி யார், அவளுடைய வீடு எங்கேயிருக்கிறது என்ற விபரங்களை யெல்லாம் அந்தக் கிழவியிடமே விசாரித்து அறிந்து கொண்டான்.

மறுநாள் சிவானந்தன் மகேஸ்வரியின் வீடு தேடிச் சென்று "நீர்தானே மகேஸ்வரி" என்று வாசலில் சீழே எதையோ பார்த்துக் கொண்டிருந்த மகேஸ்வரியிடமே கேட்டான்.

அவள் தலை நிமிர்ந்து "ஓம் என்ன விஷயம்?" என்று கேட்டாள்.

"உம்மோடை கொஞ்சம் பேச வேண்டும். உள்ளே வரலமா?" என்று சிவானந்தன் கேட்டான்.

"சரி வாருங்கோ" என்று சொல்லிவிட்டு உள்ளே போனாள் மகேஸ்வரி. பின்னால் வந்த சிவானந்தனை கதிரையில் இருக்கச் சொல்லிவிட்டு அவனைக் கேள்விக் குறியுடன் பார்த்தாள்.

சிவானந்தன் செல்லாச்சியின் கதையைக் கூறிவிட்டு, மகேஸ்வரி அவளை இப்படி ஏமாற்றியதற்குத் தான் வருந்துவதாகச் சொன்னான். "அவள்

ஒரு வயோதிகத்தாய். அவளுக்கு இப்படிச் செய்தது பாவம்" என்று இறுதி முத்தாய்ப்பு வைத்தான்.

சிவானந்தன் இதற்குத்தான் வந்திருக்கிறான் என்று மகேஸ்வரி எதிர்பார்க்கவெயில்லை. அவளுக்கு வெட்கமாகவும் அவமானமாகவும் இருந்தது. ஆனால் சிவானந்தனின் குற்றச்சாட்டை ஏற்றுக்கொள்ள அவளால் முடியவில்லை. அந்தப் பைத்தியக்காரியின் விஷயத்தில் இவ்வளவு அக்கறை எடுத்துக் கொண்டு வந்திருக்கிறீர்கள். மனவருத்தத்தோடையும் பேசுறீங்கள். ஆனால் அந்தக் கிழவியை ஊரில் எல்லாருக்கும் தெரியும். அவவை ஆருமே பொருட்படுத்துறதில்லை. ஆரிட்டையும் கேட்டுப் பாருங்கோ. அந்தக் கிழவியின் ரெண்டு மக்களும் ஊரைவிட்டுப் போனதிலிருந்து அவளுக்கு இந்த நோய்தான். அவங்கள் அவவை மறந்துவிட்டாங்கள் என்று சொன்னால் அதை நம்பவே மறுக்கிறான். ஆனால் அதுதான் உண்மை. இருந்தாலும் அடிக்கடி வந்து மக்களுக்குக் கடிதம் எழுதித்தரும்படி என்னை நச்சரிப்பான். நானும் அவவினர் மனத் திருப்திக்காக கடிதம் எழுதுகிற மாதிரிப் பாவனை

செய்வன். அதை வாங்கிக் கொண்டு போறவையும் அதை அவவுடைய மக்களிடம் சேர்ப்பிப்பதாய்ப் பாவனை செய்வினம். கிழவியும் இதை நம்பிக்கொள்வான். இதுதான் விஷயம். பிள்ளைகள் தாயை மறந்தாலும் அவையின்னரை அட்ரஸ் தெரிஞ்சாலாவது கிழவியின் கடிதங்களை அனுப்பிவைக்கலாம். நான் என்ன செய்வது?" என்று தன் நிலையை விளக்கினான்.

சிவானந்தன் அதைக்கேட்டுச் சிறிது நேரம் மௌனமாக இருந்தான். பிறகு "சரி வாறன்" என்று கூறிவிட்டு அதற்கு மேல் நிற்காமல் விரி என்று வெளியே வந்தான்.

அவன் வீட்டுக்கு வந்ததும் "அவளைப் பார்த்தீரா" என்று கிழவி கேட்டாள். "ஓம்....." என்று சொல்லிவிட்டு சைக்கிளை உள்ளே எடுத்துப் பூட்டினான் சிவானந்தன். பிறகு கிழவியை உள்ளே அழைத்து இருக்கச் செய்து தானும் மேசையடியில் அமர்ந்து கிழவியை இரக்கத்தோடும் கனிவோடும் பார்த்து "நான் எழுதுறன். நீ சொல்லு ஆச்சி" என்று கூறிக்கொண்டே பேசாலை எடுத்தான்.

செல்லாச்சிக் கிழவி சொல்ல ஆரம்பித்தான். "என் அருமை மக்களே....."

விருந்திலும் கவிதை!

குஜராதில் பத்து பதினைந்து பேர் கலந்துகொள்கின்ற விருந்தாக இருந்தால் போதும், விருந்தின் கடைசியில் பாடகர் ஒருவரை அழைத்து, குஜராத் கவிதைகளை இசைபடப் பாடச் செய்து, கேட்டு மகிழ்கிறார்கள். இது ஏதோ இலக்கிய வாட்டத்தில் மட்டும் நிகழ்வது இல்லை. ஒவ்வொரு இல்லம் தோறும் இப்படி நடக்கிறது. கவிதை அந்த அளவுக்கு அங்கு போற்றப்படுகிறது.

ஆதாரம் - 'பல்கலை துணுக்குகள்'

சுபிமிக் கேசிய அலுவலர் சுவாடுகள்

சக்தி

SAKTI

BOKS 99 OPPSAL

0619 OSLO 6

NORWAY

சுவடுகள்

SUVADUKAL

HERSLEBS GATE 43

0578 OSLO

NORWAY

சக்கரவர்த்தியின்

அந்தப்புரம்

புழைவாயில்.....

அங்கேசரிக்கப்பட்டவர்கள் மட்டுமல்ல என்
றுந்தப்புரங்களில் நுழைந்தவர்கள்; அனுமதி இன்றி
ந்து போனவர்களும் உண்டு.

ஒரு வாசலால் நுழைந்து மறுவாசலால்
வளியேறிவிட்ட போதிலும் பதித்துவிட்டுப் போன
வடுகள், இதை எழுதிக் கொண்டு இருக்கும் இந்தக்
ணம் வரை என்னைப் பாதித்துக் கொண்டே
ருக்கின்றன... ஹிரோஷீமாவின் அணுகுண்டு
யூடிவுமாதிரி...

அது, நாகரீகத்தில் மூழ்குவோமா?
வண்டாமா? என ஆலோசனை
த்திக்கொண்டிருக்கும் இரண்டும் கெட்டான் கிராமம்!
புழுதி மணலில் புரண்டு, புரண்டு உருண்ட
பாதினும் - அதே மணலை அள்ளிப்பிசைந்து 'சுவை'
ன்று வாய்நிறைய நிறைத்துக்கொண்ட போதிலும் -
க்குவம் புரியாத காலத்திலேயே, நான் தூரத்தில்
விடுத்துப் போனேன், அந்தக் கிராமத்தை விட்டு.

ஊருக்கு என்னைப் பிடிக்கவில்லையா?
ல்லலை - எனக்கு ஊரைப் பிடிக்கவில்லையா? என்பது
னக்கப்போது அநாவசிய ஆராய்ச்சி.

தயங்கித் தயங்கி மீசை அரும்புகின்ற காலம்....
ரும் என்னை அழைக்கவில்லை. நானாகவே போனேன்.
ராமம் இப்போதும் பிடித்துத்தான் போனது. சற்று
தைத்திருந்தார்கள். மற்றப்படி மாற்றம் ஏதும் இல்லை.
இரவு...!

அண்மையில் எங்கோ அழுகுரல் கேட்டது.
பண்குரல் அது! நீண்ட நேரம் கேட்டது.. சற்று நேரம்
ந்து போக, கடந்து போய்விட்ட புகைவண்டி
சையாய்த் தேய்ந்து தேய்ந்து இல்லாமல் போனது....
கேட்டேன்....

"பாவம், நல்ல பெண்! ஒழுக்கமானவள். அடங்கி
ரம்பவள். கட்டிக் கொண்டவன் சரியில்லை.
டித்துவிட்டு அவளிடம் கலாட்டா செய்கிறான்.
த்திரவதை செய்தே நாளெல்லாம் அவளைச்
தைக்கின்றான். இது அந்த வீட்டில் சகஜம்" என்றார்கள்....

காலையில் அவளைக் கண்டேன்...

நல்ல செவ்விரை குரும்பை நிறத்தில் அழகாய்

இருந்தான். குனிந்த தலையுடன் என் வீடு
கடந்து போனவளை மறித்து "உன் இதயத்திலோ
மனதிலோ வளி இல்லையா? இம்சை
இல்லையா?" என்றேன்.

புன்னகைத்தான்.

"சித்திரவதைப்பட்டாலும் பத்தினியாய்
வாழ்வதில் சந்தோஷம் இருக்கின்றது" என்றான்...
நான் நன்கு கவனித்தேன்: நிஜமாய்
அவள் சந்தோஷமாகத்தான் இருக்கின்றாள்...!
மறுபடியும் ஓர் ஊடல், கிராமத்துக்கும்
எனக்கும் இடையில்...

மீசை முழுதாய் வளர்ந்திருந்தது.
ஆனாலும் முறுக்கிக் கொள்ளும் அளவுக்கோ,
நறுக்கிக் கொள்ளும் அளவுக்கோ அதில்
விறைப்பு இல்லை.

இப்போதும் அழைத்துப் போக ஆட்கள்
வரவில்லை. நானாகவே கிராமத்துக்குப்
போனேன்.

மனிதர்களில் மாற்றம் தெரிந்தது.
மரங்களிலும் கூட மகிழ்ச்சியில்லாத தன்மை.

இரவு வந்தது...

சகஜம் என்று சொன்னதால்
அவதானித்தேன்.

அழுகுரலோ வரவில்லை...

கேட்டேன்...

என்னை அலட்சியப்படுத்தினார்கள்..

இருளில் அவள் வீட்டை
உற்றுப்பார்த்தேன்.

உலகம் ஸ்தம்பித்து விட்டதா!

மறுபடி கேட்டேன்.

"அவள் பாவி! அடங்காதவள்...
புருஷனை அடித்து விரட்டிவிட்டாள்...!

பிழைப்புக்காகப் பிழையாக பிழைப்பு
நடத்துகின்றான்" என்றார்கள்...

"என் மாறிவிட்டா?"

அடுத்தநாள் காலையில் அடங்காத
ஆதங்கத்துடன் கேட்டேன்.

புன்னகைத்தான்.

"சித்திரவதைப்பட்டு பத்தினியாய்
வாழ்ந்த அந்தக் காலத்தை விட, சதந்திர
தாசியாய் சீவிக்கும் இந்தக் காலம் இன்னும்
சந்தோஷத்தைத் தருகின்றது..." என்றான்.

நான் நன்கு கவனித்தேன்.

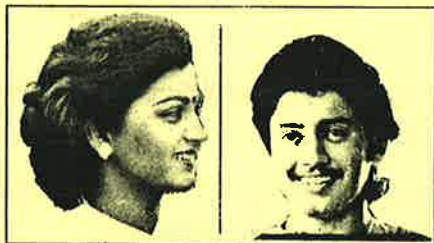
நிஜமாகவே அவள் சந்தோஷமாகத்தான்
இருக்கின்றாள்!

அப்புறம்.....

ASIAN SALON

UNISEX HAIR DESIGN

அன்றலர்ந்த பூக்களைப்போல்
உங்களை நித்தம் புதுப்பிக்க
எங்களை நாடுங்கள்!

உங்கள் சாதாரண தோற்றத்தையும்
கவர்ச்சிமிக்கதாகும் கலை
எங்களுக்குக் கைவந்தது!

ஏசியன் சலூன்

585 PARLIAMENT STREET
TORONTO, ONTARIO
M4X 1P9
(416) 960 3235

1233 ELLESMERE ROAD
SCARBOROUGH, ONTARIO
M1P 2X8
(416) 757 8002

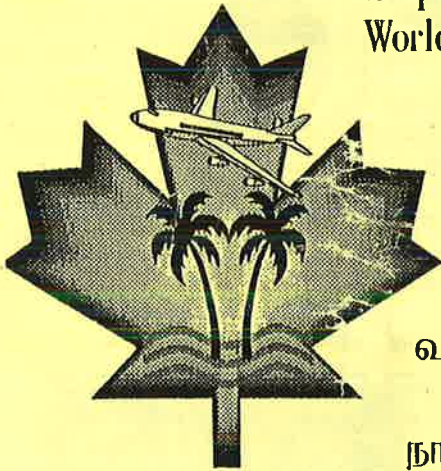
உங்களுக்குப் பேவைபேர்வை இருஇடங்களில்
காத்திருக்கின்றோம்

குறைந்த செலவில் சொகுசுப் பயணம்
செய்ய வேண்டுமா? நாடுங்கள்

AJB TRAVELS

“THE BEST CHOICE IS THE ONLY CHOICE”

Competitive Fares to
Worldwide Destinations

ஆசியா
ஐரோப்பா
ஆபிரிக்கா
அவுஸ்திரேலியா
வட, மத்திய, தென்
அமெரிக்க

நாடுகளுக்கு
சிறந்த சேவையில்
முன்னணியில் நிற்பது

ஏ.ஜே.பி டிரவல்ஸ்
880 Ellesmere Road, Unit 4B, Scarborough
(Highland Farm நடு முன்னால்)
Kennedy & Ellesmere

Tel: (416) 412-0244 Fax: (416) 412-0219